

OBČASNÍK STUDENTŮ, PEDAGOGŮ, VEDENÍ A PŘÍZNIVCŮ ŠKOLY

XADONIA

ROČNÍK 7 / ČÍSLO 1 / DUBEN 2008

VYSOKÁ ŠKOLA
FINANČNÍ
A SPRÁVNÍ

www.vsfs.cz

Ples 2008

Konference Lidský kapitál

Machu Picchu v Peru

Natáčení filmu o škole

**Naše
energie,
Váš úsměv**

 Czech Coal
zákazníky vyhledávaný partner

www.czechcoal.cz

Vážení a milí čtenáři Xadonie,

od našeho posledního setkání uplynula řada měsíců. Podzim se překulil do zimy a i ta opustila dobyté území a předala vládu jaru. A stejně jako v zimě příroda spí jen zdánlivě a pod povrchem si chystá jarní překvapení, připravovala i naše škola mnoho novinek. S některými vás seznámíme uvnitř čísla, vaší pozornosti doporučuji zejména otevřený rozhovor s rektorkou školy na téma akreditace doktorských studií, některé novinky teprve klíčí a podrobnosti o nich vám přineseme v příštích vydáních.

K těm nejočekávanějším patří Setkání s absolventy připravované na 30. dubna 2008, spojené s otevřením nového Kongresového centra a s premiérou filmu o škole, který vznikl v naší produkci. Na samém sklonku jara se brány školy otevrou i v neděli, 1. června 2008 bude nové atrium připraveno podlehnout ataku dětí našich zaměstnanců a přátel. Den dětí bude plný překvapení, soutěží, skvělých cen a báječných atrakcí. Určitě se stavte, jste srdečně zváni.

Ani v létě, kdy škola prožívá prázdniny a nabírá energii pro nový akademický rok, nebudeme zahálet. Mimo jiné se rýsuje další film v produkci školy, podrobnosti vám ještě neprozradím, ale určitě se máte na co těšit.

Ale vraťme se ještě jednou k filmu, jehož premiéra je před námi a o němž si můžete přečíst podrobnosti dále, a to z pera osoby nejpovolanější – scénaristy a režiséra. Měla jsem to štěstí, že jsem se natáčení filmu, poprvé v životě jako většina mých kolegů, mohla osobně zúčastnit, a to v roli produkční a herečky vedlejší role. A překvapivě jsem zjistila, že všechna ta klišé o hektické atmosféře, nekonečném čekání na záběry i zmatcích na „place“ jsou pravdivá. Film je stejně jako škola svět sám pro sebe a má dostředivou tendenci každého, kdo se k němu dostane, pohltnout. Já jsem byla sebevědomě přesvědčená, že se nenechám zbláznit a zachovám si chladnou hlavu manažera. Ovšem už během dopoledne prvního filmovacího dne jsem se přistihla, jak s divým svitem v očích stále někam běhám, hledám tu klapku, tu asistenta, vykřikuji pokyny do prázdna, propadám panice, že mi utekl nějaký záběr, pocituji iracionální zoufalství, protože pečlivě připravené rekvizity někam zmizely, postupně ztrácím glanc chladného uvažování, ale hlavně se skvěle bavím.

Těch patnáct natáčecích dnů bylo namáhavých a několikrát jsem už nevěřila, že film dotáhneme do konce, ale vřady jsem našla sílu k dalšímu záběru. Atmosféra natáčení vám totiž nedovolí nic jiného než jít dál. Celé natáčení pro mě vlastně má jen jednu nevýhodu. Když se nyní dívám na už sestříhané záběry a sleduji postupně se odvíjející děj, nevidím Jeho a Ji, jak hledají sebe navzájem, lásku a vzdělání, ale spíš, kde při kterém záběru byla psí zima, kde jsem se pohádala s „rejžou“ nebo kde jsem třináctkrát opakovala záběr.

Vy, moji milí čtenáři, podobnou „zátěž“ nenesete, užijte si proto náš film. Smějte se v místech, která vás budou bavit, a plačte, když budete dojatí. A hlavně chvalte! My „umělci“ jsme duše citlivé a plné nejistoty a doufáme, že naše snaha dojde u publika zasloužené odměny.

Co napsat na závěr? Ať se vám nové vydání Xadonie líbí a ať se vám náš film zapíše do srdcí stejně nesmazatelně, jako se zapsal do toho mého.

Vaše **Magdalena Straková**
šéfredaktorka

TÉMA VYDÁNÍ

- 4 Trnitá cesta k univerzitě
- 5 Interní grantová agentura

VĚDA A VÝZKUM

- 6 Novinky v péči o talentované studenty

KONFERENCE

- 8 Ohlédnutí za prvním ročníkem soutěže o Cenu prof. F. Vencovského
- 9 10. ročník mezinárodní vědecké konference Lidský kapitál a investice do vzdělání

ŽIVOT ŠKOLY

- 10 Plagiátorství a co dál?
- 12 Projekt prezentačního videa pro VŠFS je před dokončením aneb Příběh ztracené stopařky
- 14 Ples 2008
- 16 Sociologický výzkum posluchačů jako zpětná vazba v práci školy
- 18 Jak jsem dobrý v cizím jazyce, aneb co to je Společný evropský referenční rámec

STUDENTSKÁ ARÉNA

- 20 Who is who na VŠFS aneb studují na naší škole

PERISKOP

- 22 Hola Peru!
- 25 Slovanský ostrov
- 27 Cesta do hlubin študákova srdce aneb Co odhalila jedna seminární práce

PARTNER ŠKOLY

- 31 Kladno Energy Businesses – generální partner VŠFS v Kladně

XADONIA

Číslo 1, duben 2008

Redakční rada:

Hana Ambrožová, Michal Blahout, Bc. Radoslava Černá, Patrik Doldžev, Zuzana Fajtllová, doc. Ing. Milan Kašík, CSc., PhDr. Lenka Ruppertová, Magdalena Straková (šéfredaktorka), dr. Bohuslava Šenkýřová, PhDr. Josef Šmatlák.

Veškeré informace v tomto občasniku jsou bez záruky. Přebírání materiálů je povoleno s prokazatelným souhlasem autora a redakční rady. Fotografie od autorů příspěvků či z archivu VŠFS, není-li uvedeno jinak. Nepodepsané příspěvky jsou autorizovány redakcí. E-mailová adresa: xadonia@mail.vsfs.cz

- VŠFS ▪ Registrace: MK ČR E 13466 ▪
- Design a prepress Eva Říhová ▪ Tisk Helma Roto, spol. s r. o. ▪

Smích je sportem duší. F. X. Šalda

Trnitá cesta k univerzitě

Dosažení univerzitní mety máme ve svém poslání, vizích i sdílených hodnotách. Zda a kdy se VŠFS stane univerzitou a získá akreditaci doktorského studijního programu, o těchto otázkách se diskutuje nejen na půdě školy samotné, ale v tuzemských odborných a akademických kruzích. O zevrubné objasnění, co to vůbec „obnáší“ a jaké případné pře-

kážky musíme překonat, jsme proto požádali rektorku VŠFS Bohuslavu Šenkýřovou.

▪ **Možná by na úvod vůbec neškodilo, kdybyste nám vysvětlila, jaký je rozdíl mezi univerzitní a neuniverzitní vysokou školou?**

Odpověď vyplývá ze zákona o vysokých školách (*zákon č. 11/1998, Sb., poznámka red.*). Jeho druhý paragraf stanoví, že jen vysoká škola univerzitní může uskutečňovat všechny tři typy studijních programů - bakalářský, magisterský a doktorský. A právě o doktorský studijní program nám jde. Pomohl by nám v rozvoji vědecké práce, stal by se podstatným impulzem pro příchod nových akademických pracovníků, respektive získání talentovaných absolventů. Jedině univerzita se může také členit na fakulty. Kvalitě řízení našeho „kolosu“ by rozdělení do fakult samozřejmě podstatně pomohlo.

▪ **Co musí vysoká škola splňovat, aby se mohla stát univerzitou?**

Pokud je to otázka směřující k formálním požadavkům, pak stačí jednoduše odpovědět, že o tom musí rozhodnout Akreditační komise. Ta neformální rovina spočívá v renomé školy, nebo chcete-li goodwillu respektovaném širokou veřejností, dokazatelným zájmem studentů o studium i zájmem zaměstnavatelů o absolventy. Podstatnou roli hraje respekt odborné veřejnosti, především kolegů z ostatních vysokých škol a akademických kruhů. Obtíž je ovšem v tom, že můžete mít skvělé renomé, skvělé výsledky a přesto, pro obecnost stanovených kritérií, akreditaci nezískáte.

▪ **Před více než rokem jste žádali o akreditaci oboru Finance. Proč se nyní obor jmenuje jinak?**

Obor Finance jsme koncipovali dosti široce, když jsme do něj zahrnuli všechny tři jeho součásti (podnikové, veřejné i finanční investování). Tento přístup nám pracovní skupina akreditační komise vytkla a doporučila obor zúžit. Výtku jsme navzdory existenci různých odlišných odborných názorů akceptovali. Obor Finance jsme pak z jednání akreditační komise stáhli, abychom mohli připravit přepracovaný návrh. Výsledkem byla koncepce oboru Finanční trhy a instituce. Takto vymezený obor má u nás kvalitní zázemí v několika grantech z Grantové agentury ČR, v řadě

dalších výzkumných projektů a podpořen je i řadou článků v publikacích recenzovaných a impaktovaných časopisů. Dlouhodobě je „hlavním tématem“ naší školy.

▪ **V červenci 2007 jsme tedy podali novou žádost o akreditaci doktorského studijního programu obor Finanční trhy a instituce. Co se od té doby událo?**

V září 2007 proběhlo nové jednání na pracovní skupině Akreditační komise, kterého se spolu se mnou zúčastnil prof. Ing. Miloš Mach, CSc. a RNDr. Petr Budinský, CSc. Odcházeli jsme z něho s přesvědčením, že jsme koncepci oboru obhájili a všechny věcné připomínky a otázky uspokojivě zodpověděli. Koncem září proběhlo jednání Akreditační komise, jehož závěry nechci komentovat. Budu pouze citovat z jejího stanoviska, které jsem obdržela v říjnu prostřednictvím MŠMT. Uvádí se v něm mimo jiné: „Personální zabezpečení studijního programu není dostatečné. Věkový průměr interních profesorů a docentů nevytváří dobré perspektivy pro vedení doktorandů. Nedostatečně kvalitní je publikační činnost (málo kvalitních časopiseckých publikací).“ Přiznám se, že výtky tohoto druhu jsem nečeкала.

▪ **Můžete to upřesnit?**

Samozřejmě. Očekávala jsem věcné připomínky, ale obdržela jsem rozporuplné stanovisko, ke kterému jsem se vyjádřila v souladu se správním řádem. Pokud jde o věkový průměr interních profesorů a docentů údajně nevytvářejícím dobré perspektivy pro vedení doktorandů, dospěli jsme k názoru, že tento závěr odporuje jak hledisku objektivního práva, tedy Listině základních práv a svobod, Zákonu práce atd., tak prosté lidské slušnosti.

A co se „nedostatečně kvalitní publikační činnosti (málo kvalitních časopiseckých publikací)“ týče, tak především standardy Akreditační komise neobsahují požadovanou kvantifikaci. V oblasti financí existují pouze 2 impaktované časopisy, v nichž akademičtí pracovníci naší školy publikovali v posledním období několik statí, ... Proto se závěr Akreditační komise v tomto bodě jeví jako subjektivní. Moje vyjádření navíc obsahovalo Aktualizovaný seznam přednášejících a školitelů a aktualizovaný seznam publikačních činností.

▪ **Jaké tedy bylo konečné vyjádření MŠMT?**

MŠMT rozhodlo na základě nesouhlasného stanoviska Akreditační komise o neudělení akreditace. K mým výše popsaným námitkám AK uvedla: „Nedostatečné personální zabezpečení studijního programu interními pedagogy v produktivním věku. Nedostatečná publikační činnost v oboru.“ Proti tomuto rozhodnutí jsem podala rozklad proti rozhodnutí MŠMT. To posoudila Rozkladová komise MŠMT, s jejímiž závěry mě 6. března seznámil ministr Ondřej Liška za přítomnosti Václava Vinše, ředitele odboru vysokých škol MŠMT a Jiřího Smrčky, tajemníka Akreditační komise.

Rozkladová komise doporučila ministroví, aby přerušil

správní řízení a požádal Akreditační komisi (na zasedání 1. až 2. dubna 2008), aby svá tvrzení v souladu se zákony doložila či upravila.

▪ Kdy budete znát konečný výsledek?

Na stejnou otázku jsem získala odpověď vrchního ředitele Vinše. Akreditační komise může podle něho v zásadě rozhodnout dvojím způsobem. Buď svá tvrzení doloží v souladu se zákonem a dál nebude akreditaci doporučovat, pak MŠMT nám toto sdělí do konce dubna. Nebo všechny dokumenty a údaje znova zváží a svoje rozhodnutí změní. Pak, jak mě ubezpečil vrchní ředitel, můžeme očekávat v souvislosti s možným udělením statutu univerzity kontrolu.

▪ Nevychází dosavadní rozhodnutí Akreditační komise i z toho, že akreditace doktorského studijního pro-

gramu soukromé vysoké školy je v tuzemsku řeckněme dost nezvyklý jev?

Možná ano. Ale precedenty už existují – dvě soukromé vysoké školy již akreditaci doktorského studia a statut univerzity získaly, takže bychom nebyli zdaleka první. Nemožno, a ani nechci, důvody Akreditační komise pro neudělení akreditace doktorského studijního programu naší škole podrobovat nějakým subjektivním soudům. Každopádně ovšem doufám, že v našem případě nakonec rozhodnou věcné argumenty a ty snad převáží nad možnými emocemi, které naši „kauzu“ poznamenávají, neboť, jak uvedl vrchní ředitel Vinš, VŠFS patří mezi nejlepší soukromé vysoké školy.

▪ Děkuji za rozhovor.

(Rozhovor připravili: Magdalena Straková, Milan Kašík)

Interní grantová agentura

Budoucnost každé instituce je mezi mnoha dalšími faktory významně určena lidským kapitálem, jímž disponuje, a schopností jeho kumulací a obohacení. VŠFS disponuje v současnosti vyváženým sborem pedagogů, manažerů a administrativně-technických pracovníků, jak s ohledem na jejich kvalifikaci, tak i kariérní růst. Jako flexibilní instituce s promyšlenou dlou-

hodobou strategií v oblasti terciárního vzdělávání se škola snaží svůj současný lidský kapitál neustále rozvíjet a podniká v tomto směru řadu kroků.

Jedním z nich, mířícím do rozvoje vlastní vědeckovýzkumné činnosti, bylo i založení Interní grantové agentury.

VŠFS jako akademická instituce zaznamenala na poli vědeckovýzkumné činnosti významné úspěchy, jak dokládá řada získaných grantů v rámci GA ČR či grantových agentur rezortních ministerstev. Vedení školy koncepčně podpořilo rozvoj této oblasti a v rámci přípravy kvalitních výzkumných projektů, schopných obstát v konkurenci s dalšími akademickými institucemi doma i v zahraničí, rozhodlo založit Interní grantovou agenturu (IGA), která řídí a kontroluje vědeckovýzkumnou činnost uvnitř VŠFS. Pravidla podávání interních projektů upravuje Rozhodnutí rektorky č. 27/2007, které vstoupilo v platnost 1. listopadu 2007. Prostředky na interní granty VŠFS představují formu podpory určenou k financování zejména vědeckovýzkumných projektů, které budou průběžně řešeny a stanou se tak základem pro potenciální uplatnění v grantových agenturách mimo VŠFS (v rámci ČR i mezinárodních) z vlastních prostředků školy.

Předkladatelem projektu může být každý interní akademický pracovník VŠFS, který na základě vyhlášené výzvy vypracuje ucelený projekt s jasně definovaným cílem.

Jednou z mnoha výhod interních grantů jsou výstupy projektů. Řešení musí vést k alespoň jednomu publikačnímu výstupu. I když výsledky z interních projektů nelze zapsat do RIV (Rejstříku informací o výsledcích), jsou dobrým základem pro podání projektu financovaného z vnějších zdrojů.

V rámci IGA se mohou podávat projekty v řádném nebo mimořádném termínu. Řádný termín je stanoven na 31. května. Pro zcela mimořádné případy byl stanoven i termín 15. prosince.

O schválení interního grantu a přidělení finančních prostředků na jeho řešení rozhoduje rektorka VŠFS na základě doporučení kvestorky a prorektorky pro kvalitu výuky a výzkum.

Řešení projektů je sledováno na základě předložené průběžné nebo závěrečné monitorovací zprávy, kde jsou mimo jiné záznamy o proběhlých aktivitách a dosažených výsledcích.

V současnosti je formou interních grantů realizována činnost dvou týmů. Nově byla schválena další skupina grantů, kde ze šesti podaných návrhů uspělo pět týmů. Nechtě jejich řešení přinese hodnotné výsledky a výstupy.

Bojka Hamerníková

prorektorka pro kvalitu výuky a výzkum ve spolupráci s Šárkou Bohabojovou oddělení vědy a výzkumu

Humor je jedním z prvků génia. Johan Wolfgang Goethe

Novinky v péči o talentované studenty

Má soukromá vysoká škola zodpovědnost vůči společnosti nebo jen sama vůči sobě? Zdá se vám tato otázka nadsazená? Vedení VŠFS ji bere zcela vážně a i z toho důvodu existuje na naší škole celá řada stipendijních programů zaměřených na nejrůznější cílové skupiny studentů. Jedním z nejvýznamnějších je stipendium na podporu mimořádně talentovaných studentů. Samozřejmě, že za touto cíleovou snahou je i kus pragmatického uvažování. Vždyť podpoříme-li ty, kteří touží po vzdělání, ale z nejrůznějších důvodů je jim přístup k němu odepřen, nebo pohlídáme-li si výborné studenty a nabídneme-li jim rozvoj jejich schopností v rámci nadstandardních studijních programů, zajišťujeme i svoji budoucnost. Těm nejtalentovanějším věnujeme dnešní článek, nejprve se ovšem krátce zastavíme u vybraných stipendií poskytovaných školou.

Stipendia pro handicapované

V akademickém roce 2007/2008 jsme spustili zcela nový stipendijní program zaměřený na podporu mladých talentovaných lidí s fyzickým handicapem, kteří touží studovat. I díky podpoře Městské části Praha 10 jsme sídlo školy v Estonské vybavili bezbariérovým přístupem, přestavbou prošla sociální zařízení a technické uspořádá-

ni učeben, do kterých jsme zakoupili potřebný mobiliář. Z vlastních zdrojů jsme umožnili studium první studentce, Katce Maršíčkové, která si vybrala obor Veřejná správa a již druhým semestrem jej úspěšně studuje. V akademickém roce 2008/2009 bychom rádi za pomoci našich partnerů nabídli podobnou příležitost pěti dalším studentům v Praze a Mostě.

Stipendia pro děti z dětských domovů a umístěné v náhradní rodinné péči

Do nového akademického roku budeme vstupovat s dalším stipendijním programem. Městská část Praha 10 se rozhodla umožnit deseti vybraným studentům z dětských domovů a umístěným v náhradní rodinné péči studium na naší škole. Vzhledem k tomu, že Městská část Praha 10 poskytuje spolu s financováním studia i ubytování ve Studentském domě v Praze 10 - Záběhlicích, je tato možnost otevřena dětem z celé republiky. V těchto týdnech se projekt připravuje, probíhají Dny otevřených dveří a v průběhu června budou vybíráni první studenti.

Stipendia pro talentované studenty

VŠFS poskytuje kromě několika dal-

ších již částečně zmíněných programů i prospěchová stipendia, ročně na ně dosáhne okolo třiceti studentů. Nejlepší studenti mohou „získat nazpět“ až 50 % školného. Dalším typem stipendijního programu nabízejícím nejen finanční podporu, ale i prohloubení znalostí vybraného oboru, je možnost zapojit se do činnosti katedry jako pomocná vědecká síla. To všechno představuje standardní nástroje podpory talentových studentů. Ale tím samozřejmě naše práce s mimořádnými studenty zdaleka nekončí. Další z možností, jak pedagog může vytipovat a posléze rozvíjet talent svých studentů, je specifický výzkum.

Co specifický výzkum konkrétně znamená? VŠFS získala poprvé v roce 2007 finanční prostředky z dotací poskytovaných Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy na rozvoj vědecko-výzkumné činnosti studentů jak v podobě samostatně připravovaných projektů, tak pod vedením pedagogů. První získaná dotace byla rozdělena mezi dva projekty vedené našimi pedagogy, na kterých se významnou měrou podíleli studenti. Pro rok 2008 bude možné čerpat prostředky až pro pět podobných projektů. O tom, který projekt s účastí studentů nakonec prostředky získá, se rozhodne v výběrovém řízení. Podmínkou účasti v takto dotovaném výzkumu je uveřejnění přesně specifikovaných výstupů. Jedná se o článek v impaktovaném časopise, článek v recenzovaném časopise, odbornou knihu, kapitolu v odborné knize, článek ve sborníku (a dále technologie, metodika, prototyp, patent, SW produkt atp.).

K možnosti jak rozvíjet vědecko-výzkumnou činnost studentů, a tím podporovat jejich talent a zájem o obor, patří také vznik studijních klubů a skupin zaměřených na konkrétní výzkumnou oblast. Jmenujme třeba diskusní klub Skrblicí, který iniciuje zajímavé přednášky a aktivně vyhledává možnosti zapojení do výzkumné oblasti školy.

Ale ani všechny tyto nástroje včetně individualizace studia, zavádění

Je krásné spolu mlčet, krásnější spolu se smát. Friedrich Nietzsche

nových multimediálních metod výuky, správného nastavení velikosti skupin studentů na cvičeních a seminářích nebo podpory samostudia, nepovažujeme za dostatečné. Práce s talentovanými studenty a jejich všestranná podpora patří k prioritám vedení školy, a tak vzniká **samostatné stipendium pro podporu mimořádně talentovaných studentů s hlubokým zájmem o studium a vědecko-výzkumnou činnost.**

Jak poznat talentovaného studenta

Než si zkusíme definovat talentovaného studenta, zastavme se na chvíli podrobněji u toho, proč soukromá vysoká škola (které zažitá klišé přisuzují pouze snahu snadno vybrat peníze a potom nechat vystudovat doslova kohokoliv) investuje vlastní nemalé prostředky do podobného stipendia. V úvodu článku jsme zmínili odpovědnost každé vysoké školy ke společnosti. Jako součást vzdělávacího systému tuto odpovědnost za kultivaci prostředí, v němž působíme, a za úroveň vzdělanosti pocítujeme stejně silně, ne-li výrazněji než veřejné vysoké školy. Jako obecně prospěšná společnost dokonce podobnou činností naplňujeme důvod naší existence. A zkusíme-li najít pragmatičtější důvody, nebudeme hledat dlouho. VŠFS dlouhodobě usiluje o udělení akreditací doktorských studií, chcete-li o statut univerzity. Vyhledání a další práce s talentovanými studenty nám umožní vytipovat a posléze i vychovat vlastní kvalitní doktorandy. Pro každou vysokou školu potažmo univerzitu je životně důležitý kvalitní výzkum ústící ve výstupy v podobě monografií, odborných článků, atd. Neméně významným důvodem je i snaha udržet generační kontinuitu. Není tajemstvím, že akademičtí pracovníci nejen na naší škole mají vyšší věkový průměr, a i když to nijak nebrání jejich kvalitní práci, naopak spíše umožňuje čerpat z jejich zkušeností, je potřeba hledět do budoucna a vychovat si vlastní generaci pedagogů a vědeckých a výzkumných pracovníků. Dokáže-li jim škola nabídnout skvělé podmínky ke studiu a práci, nebudou mít důvod odcházet jinam a svým způsobem škole její vklad „splatí.“

Ale zpátky k definici talentovaného studenta. Nejjednodušší definice nám

napovídá, že výborný student musí výborně studovat, tedy dosahovat vynikajících studijních výsledků a dodržovat studijní kázeň. Ano, to je podmínka nutná, ale nikoliv dostačující. Takový student musí projevit velký zájem o studovaný obor a prokázat své předpoklady pro další rozvoj. Jak? Tady počíná významná role pedagogů, ti musí umět enormní zájem podchytit, nenechat ho zplanět, ale přivést ke kultivovanému rozvoji. Student by se měl aktivně zapojovat do mimoškolní odborné činnosti v podobě participace na specifickém výzkumu, v některé z výzkumných a diskusních studentských skupin nebo na vnitřních grantových projektech školy. Přestože do programu pravděpodobně bude možné se zapojit až v druhém ročníku bakalářského studia a prvním ročníku magisterského studia, v hledáčku garantů jednotlivých studijních oborů i jednotlivých pedagogů by se měl podobný student objevit již od ročníku prvního. Velmi pravděpodobným konečným rozlišovacím nástrojem bude i nějaká forma testování předpokladů studenta.

Jaký program pro talentované studenty připravujeme

Talentovaným studentům s mimořádným zájmem o studium bude bezplatně umožněn větší objem výuky s nadstandardním rozsahem probírané látky v jednotlivých předmětech. Důraz se bude klást i na mimořádné semináře zaměřené na exaktní metody výzkumu, na jazyky, matematiku a další profilové předměty v rámci každého oboru. Zvolenému oboru se studenti budou věnovat i při samostatné vědecko-výzkumné činnosti, při speciálních seminářích, diskusích s předními odborníky o aktuálních problémech i při kurzech významných zahraničních hostů v angličtině. Samozřejmě bude i semestrální pobyt na některé z renomovaných zahraničních univerzit. Program bude znamenat zvýšenou studijní zátěž v podobě samostudia i vlastního nasazení ve škole. Výsledkem by potom kromě získaných vědomostí mělo být vypracování vynikající bakalářské nebo diplomové práce, která bude jakýmsi můstkem k doktorskému studiu a další vlastní vědecko-výzkumné činnosti. Co bude podobný program znamenat pro

pedagogy? Namátkou mimořádné nároky na individuální přístup ke studentům a nadstandardní práci v málopočetných skupinách.

Financování těchto aktivit zajišťuje škola, včetně možnosti získat již zmínované prospěchové stipendium. Takový student bude mít možnost „bezplatně“ studovat na soukromé vysoké škole a ze studia si odnést více než „standardní“ absolvent.

Talentovaní studenti – budoucnost školy

Podpora talentovaných studentů je součástí dlouhodobé koncepce školy. Vedení VŠFS považuje tento nástroj za jeden z klíčových při přípravě budoucích vlastních doktorandů i při rozvoji své vědecko-výzkumné činnosti. Koncepce práce s talentovanými studenty ostatně není pouze speciálním programem VŠFS, podobný koncept je dlouhodobě rozvíjen a podporován v rámci celého Společenství škol (personálně propojené „volné“ spojení tří školských institucí: VŠFS, Bankovní akademie a City University of Seattle), kde cílené vyhledávání a práce se studenty začne na všech úrovních včetně připravovaného gymnázia. Podobná koncepční práce posléze umožní vysoce cílenou přípravu možných budoucích studentů vysoké školy a pomůže rozvinout potenciál celého Společenství.

Bojka Hamerníková
prorektorka pro kvalitu a výzkum

Magdalena Straková
manažerka komunikace a PR

Smích a pláč jsou nejcennější majetek živého člověka. Jan Werich

Ohlédnutí za prvním ročníkem soutěže o Cenu prof. F. Vencovského

V souladu se záměry vrcholového vedení VŠFS posílit a dlouhodobě podporovat vědeckovýzkumnou činnost školy a hlavně podporovat mladé talentované výzkumníky vyhlásila Dr. B. Šenkýřová, rektorka VŠFS, začátkem roku 2007 soutěž o Cenu prof. F. Vencovského. Nosné téma pro první ročník soutěže bylo Nové výzvy pro ekonomii v globalizujícím se světě. Periodicita soutěže je dvouletá.

Soutěž byla určena ekonomům do třiceti pěti let. Podmínkou účasti bylo odevzdání původní teoretické stati v českém a anglickém jazyce do stanoveného termínu. Do soutěže se celkem přihlásilo dvacet dva autorů a podmínkám vyhovělo čtrnáct prací. Před prestižně obsazeným nominačním výborem, k jehož členům patřili Ing. Miroslav Singer - viceguvernér ČNB, prof. Dr. Ing. Jan Frait - člen Bankovní rady ČNB, prof. Ing. Milan Sojka, CSc. - FSV UK a doc. Ing. Petr Dvořák - děkan FFÚ VŠE v Praze, stál nelehký úkol vybrat pět laureátů a z nich autora vítězné práce.

O první místo se nakonec podělili autoři dva: PhDr. Adam Geršl, Ph.D. s prací „Tři nepřímé efekty přímých zahraničních investic: evidence z České republiky“ a Ing. Filip Novotný se statí „Přizpůsobovací role měnového kurzu v prostředí nedokonalé konkurence: na příkladu České republiky“, oba autoři z ČNB. Vítězové se rozdělili o hlavní cenu dvě stě tisíc korun z prostředků vložených VŠFS. Na třetím místě se se svou prací „Interakce měnové a fiskální politiky v malé otevřené ekonomice v systému

s autonomní měnovou politikou a fiskálním pravidlem“ umístil Ing. David Prušvic, který obdržel jako věcnou cenu notebook. Čtvrté místo patřilo Romanu Horváthovi, M.A., Ph.D. za práci „Časově proměnlivá politicky neutrální sazba v reálném čase: Predikuje budoucí inflaci?“ Roman Horváth si jako výraz ocenění odnesl elektronickou databanku. A pětici laureátů uzavíral s prací „Kreditní riziko a stresové testování českého bankovního sektoru“ Mgr. Ing. Petr Jakubík, Ph.D., toho jako cena za páté místo potěšil digitální fotoaparát.

Původní vědecké statě všech pěti laureátů byly uveřejněny v prvním letošním čísle vědeckého časopisu ACTA VŠFS, který si můžete přečíst i elektronické podobě na webových stránkách školy (www.vsfs.cz). Vysoká úroveň připravenosti účastníků prvního ročníku sou-

Kromě domácích odborníků v čele s prof. Fraitem vystoupil významný americký ekonom Sam Peltzman z Chicagské univerzity. Konference se zúčastnila i manželka zesnulého prof. F. Vencovského, paní Věra Vencovská s rodinou a vnuk významného českého ekonomy K. Engliše. Konferencí vládl duch odbor-

Významný host konference, americký ekonom Sam Peltzman

Kongresové centrum ČNB, místo konání konference

Vítězové soutěže o Cenu F. Vencovského

teže o Cenu prof. Vencovského je příslibem do dalších ročníků.

Vyhlášení laureátů soutěže o Cenu prof. F. Vencovského proběhlo na mezinárodní vědecké konferenci 16. listopadu 2007 v Kongresovém centru České národní banky za velké pozornosti elektronických a tištěných médií. Konference byla pořádána VŠFS pod záštitou Guvernera ČNB Ing. Zdeňka Tůmy, CSc., který se osobně konference zúčastnil.

né zaujatosti, inspirativních myšlenek a nosných nápadů.

Jméno prof. Františka Vencovského, významného českého ekonomy a výjimečného vysokoškolského učitele, zavazovalo organizátory konference ke snaze zajistit atraktivní odborný program a skvělé podmínky pro vystupující i posluchače. Vzhledem k nebývalému zájmu mezi mladými ekonomy, akademickými institucemi i médií můžeme konstatovat, že cíle podpořit mladé, talentované ekonomy a současně i založit novou tradici, bylo bezesbýtku dosaženo.

Další ročník soutěže se bude konat v roce 2009, tedy v roce, kdy VŠFS bude slavit významné „životní“ jubileum, deset let od svého založení. Již nyní ale přišel čas zahájení příprav k vyhlášení nového ročníku soutěže o Cenu prof. F. Vencovského, aby její výstupy dosáhly kvalit ročníku, za nímž se právě ohlížíme.

Bojka Hamerníková
prorektorka pro kvalitu výuky a výzkum

10. ročník mezinárodní vědecké konference Lidský kapitál a investice do vzdělání

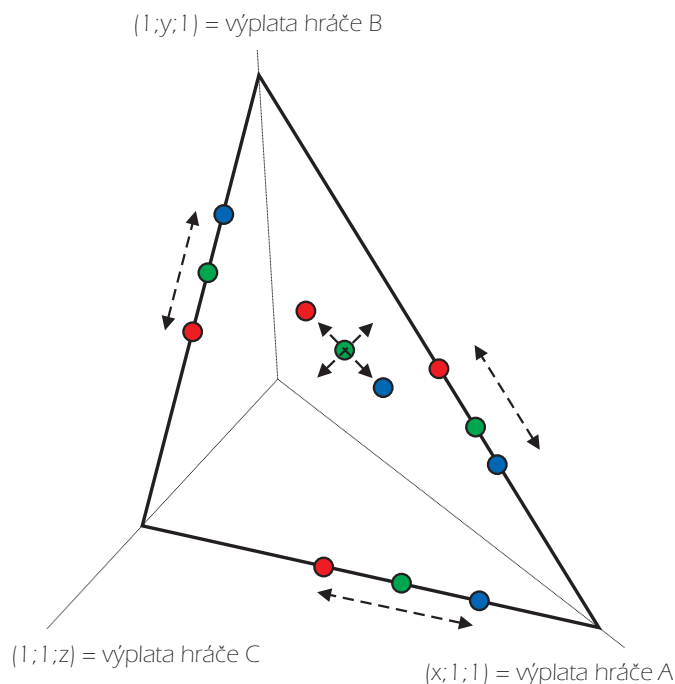
(Co přinesl a co dál)

V prosinci pořádkala VŠFS ve spolupráci s BA jubilejní - a to již 10. - ročník mezinárodní vědecké konference s názvem Lidský kapitál a investice do vzdělání: Od investic do lidského kapitálu k plnému uplatnění schopností člověka pod záštitou starosty MČ Praha 5, JUDr. Milana Jančíka, MBA.

První den proběhl v konferenčních prostorách Grand Hotelu Bohemia, druhý den v Podnikatelském centru MČ Prahy 5. Součástí konference bylo vyhodnocení a kritická oponentura výsledků dosažených v průběhu 10 let a při řešení projektů GA ČR. Tematickými bloky byly: Od investic do lidského kapitálu k plnému uplatnění schopností člověka; Prezentace výsledků dosažených během uplynulých 10 let a jejich kritické hodnocení; Zvýšení efektivity terciárního vzdělání v ČR; Úloha lidského kapitálu v podnikové praxi; Jak využít dosažené výsledky a na jaké problémy se zaměřit v dalším období. Na konferenci vystoupili i dva naši studenti - H. Heissler, který zahájil druhý den jednání, a J. Benesch, který uvedl poslední blok. Celkem se konferenci zúčastnilo přes sedm desítek odborníků s 35 příspěvky.

Na konferenci zaznělo mnoho zajímavých myšlenek, které tým řešící projekt GA ČR Investování do sociálního kapitálu a efektivnost postupně zpracovává a využívá. Jednomu z výsledků však stojí za to věnovat samostatnou pozornost. Jedná se o identifikování a výpočet diskriminační a Nashovy rovnováhy v elementárním redistribučním systému. Redistribuční systém je takový, ve kterém dochází ke snížení výkonu, pokud výplaty hráčů nejsou rozděleny podle jejich výkonnosti. Výpočet uvedených typů rovnováhy umožňuje modelovat reálné chování hráčů v různých typech organizací či institucí. Umožňuje též prezentovat, co se zde bude odehrávat v důsledku vlivu např. konkurence, možnosti či naopak omezení meziorganizační migrace, vývoje systému, vlivu prostředí apod. Pro názornou představu posunů různých typů rovnováhy byl vypracován zjednodušený model (viz obrázek).

Schéma dostalo neformální přezdívku „počítadlo“. A tak trochu počítat umožňuje. Znázorňuje množinu všech možných rozdělení výplat a jednotlivé typy rovnováhy: Na stranách trojúhelníku ty rovnováhy, v nichž je jeden ze tří hráčů diskriminován, uprostřed zeleně Nashovu rovnováhu a rovnováhu odpovídající rovnostářskému rozdělení (červeně) či podle výkonu (modře). Každému vlivu působícímu na libovolný systém, v němž dochází k rozdělení prostředků získaných společným výkonem a v němž se vytvářejí koalice (což je prakticky každá organizace či instituce), pak lze přiřadit odpovídající posuny některých z uvedených typů rovnováhy. Stručně řečeno - model umožňuje „vyčíst“, „spočítat“ a názorně si představit, co se v různých typech organizací či institucí odehrává či proběhne.

Vnějšími vlivy, které na systém působí, mohou být např.:

- Počet hráčů větší než tři.
- Změna výkonnosti hráčů.
- Změna počtu hráčů (meziorganizační migrace).
- Různá velikost vlivu na výsledek hry.
- Existence konkurenčního prostředí.
- Opakování hry, závislost výplat na výsledku předcházejícího kola hry.
- Závislost velikosti vlivu na výsledek hry na výplatě v předcházejícím kole.
- Změna průměrné výkonnosti hráčů.
- Změna cílové orientace hráčů při vytváření koalic.
- Hierarchická redistribuce.

Pohled do publika

To, čím je mýdlo pro tělo, je smích pro duši. Židovské přísloví

Mgr. Ing. Petr Wawrosz

- Omezení znalosti parametrů hry jednotlivými hráči.
- Existence vlivného dosazeného správce – zevnitř organizace či zvenku.

V podkladových materiálech k Teoretickému semináři EPS-SI 14. 1. 2008 jsou uvedeny podrobnější informace a jako příklad prezentován rozbor vlivu meziorganizační migrace na systém (viz www.vsfs.cz/vyzkum-a-projekty/seminar). Analý-

za každého z vlivů působících na systém může být tématem diplomové, příp. i doktorské práce.

S pomocí modelu lze rovněž rozlišit – a to i v běžném životě organizací či institucí – různé strategie hráčů, např.:

- Orientovat se na vytvoření jedné určité koalice a prosazení určité diskriminační rovnováhy.
- Snažit se být u tvorby více různých koalic vedoucích k vytvoření diskriminační rovnováhy, využívat poznatků při vyjednávání o každé z nich k posilování postavení při vyjednávání jiné koalice.
- Působit jako „neutralizující“ prvek, který se snaží být mimo proces tvorby koalic a přispívat spíše k tomu, aby se systém rozdělení výplat blížil Nashově rovnováze.
- Programově nevstupovat do vyjednávání o tvorbě koalic a způsobu redistribuce v systému, stát mimo a (jak se říká) „hledět si svého“.

Na základě výše prezentovaných obecně teoretických poznatků se nyní pokoušíme vypracovat krátký kurz aplikace teorie her (konkrétně pak redistribučních systémů) ve stylu bojového umění. Učit, jak vyhrávat, příp. jak zjistit, že je dobré se hře vyhnout, protože se vyhrát nedá. Ověřit tuto možnost bychom chtěli již v letním semestru v rámci pravidelného Teoretického semináře EPS-SI.

Radim Valenčík

Katedra ekonomie a mezinárodních vztahů

Plagiátorství a co dál?

Když jsem byl požádán, abych napsal do naší Xadonie pár řádků o plagiátorství, a já to slí-

bil, neuvědomil jsem si dostatečně, s jak velkým problémem se budu muset „popasovat“. Jeho velikost je možno dokumentovat mj. i názvy několika článků, na které jsem téměř okamžitě narazil v síti síti, kde je v současné době a pro současné studenty možno nalézt „téměř vše“. „Internetové plagiátorství je problém i českého školství“ (www.indos.cz), „Plagiátorství a cizí jazyk“ (<http://cizi-jazyky.blogspot.com>), „Masarykova univerzita rozšíří program proti plagiátorství“ (<http://brnensky.denik.cz>), resp. Daniel Mních: „Plagiátorství je někdy cestou, jak přežít“ (<http://blog.aktuálně.centrum.cz>), představují jen miniaturní zlomek toho, s čím se můžete v současnosti setkat na různých webových stránkách, ale i v dalších druzích médií, když se chcete něco dovědět o této problematice. Navíc je ovšem třeba prostu-

dovat i odpovídající právní normy, z nichž nejdůležitější je zákon č. 121/2000 Sb., „autorský zákon“, ve znění pozdějších předpisů, a neuškodí ani nahlédnout do jinak často plagiátory zneužívané otevřené encyklopedie „Wikipedie“ (<http://cs.wikipedia.org>).

A nyní je již čas prozradit, proč jsem byl vyzván, abych se na stránkách Xadonie věnoval právě problému plagiátorství, když řada mých předcházejících příspěvků se zabývala problémy zcela jinými. Je to jednak proto, že moje dosavadní i současné funkční zařazení se vždy týkalo výuky a její kvality a tam problém jejího narušování např. plagiátorstvím nesporně patří, ale především proto, že VŠFS se nedávno zařadila k těm vysokým školám, které se (viz výše) „zapojily do projektu Odhalování plagiátů v závěrečných pracích studentů, připraveném brněnskou Masarykovou univerzitou“. Všichni studenti magisterského studia, kteří se přihlásili ke Státní závěrečné zkoušce v únorovém termínu 2008, a s nimi i několik málo desítek budoucích bakalářů se podrobilo, re-spektive jejich závěrečné práce, prů-

zkumu shodnosti s pracemi, které již byly dříve na VŠFS, ale nejen zde, zpracovány a následně trvale zařazeny mezi dokumenty do paměti u nás používaného Informačního systému. Tento proces, i když ho v této první etapě a konkrétně použité podobě chápeme jako pilotní projekt, je plně v souladu s novelizovanými a již platnými vnitřními předpisy VŠFS – Studijní a zkušební řád VŠFS, Rozhodnutí rektorky č. 26/2007 Metodika pro vypracování bakalářské a diplomové práce a Instrukce prorektorky pro kvalitu výuky a výzkum č. 3/2007-08 Změny v postupu odevzdání závěrečných prací a jejich kontrole v procesu přihlašování ke státním závěrečným zkouškám (únor 2008), kterých jste si již jistě všimli, nebo se s nimi ve vlastním zájmu seznámíte po přečtení tohoto článku. Tyto předpisy ukládají studentům, aby jimi vypracované závěrečné práce nejen odevzdávali v klasické „listinné podobě“, ale zároveň je, místo dřívějšího odevzdání na CD, nahráli do „Archivu závěrečných prací“, který je součástí Informačního systému VŠFS. Takto se stává závěrečná prá-

Dovede-li se člověk zasmát sám sobě, nevyjde ze smíchu po celý život. Seneca

ce „veřejnou“ pro všechny aktivní studenty i pracovníky VŠFS a zároveň, a to je z hlediska sledovaného záměru nejvýznamnější, je po uskutečnění příslušných kroků možné zjistit „úroveň její shodnosti“ s jinými zde uloženými dokumenty. Této možnosti budou povinně využívat vedoucí a oponenti závěrečných prací při jejich hodnocení, a to především jako impulz ke zvýšené pozornosti na způsob a formy využívání myšlenek jiných autorů, jejich citování, parafrázování, komparaci mezi sebou navzájem či s myšlenkami vlastními, ale i k dalším způsobům a postupům použitým studenty při vypracování závěrečné práce.

Aby bylo zcela jasno, o co půjde, dovolím si na tomto místě použít několik myšlenek z práce Roberta Zbírala: „Plagiátorství a jak mu předejít“, s jehož úplným zněním se můžete seznámit na <http://www.upol.cz>. V úvodu autor definuje plagiátorství jako „každý případ, kdy se osoba vědomě, ať už přímo či nepřímo, za jakýmkoliv účelem, uchýlí k publikované či nepublikované práci někoho jiného s cílem prohlašovat ji za svoji vlastní“. Za základní způsob, jak se vyhnout obvinění z plagiátorství, je podle autora: „uvést zdroj, pokud jsou použity následující skutečnosti:

- myšlenky, teorie či názory jiné osoby,
- fakta, statistiky, grafy, diagramy (jinak řečeno jakékoliv informace), které nejsou obecně známé,
- přímé citace či parafrázování psaného či mluveného projevu jiné osoby.

K vyjasnění pojmu plagiát i významu citací pro jeho určení může přispět podle mého názoru i krátká citace z již uvedené Wikipedie: „Při tvorbě plagiátu je zcela nebo zčásti použito dílo jiného autora. Tento původní autor je úmyslně nebo neúmyslně zatajen.“, a nesporně i citace z autorského zákona, který v § 31 Citace uvádí v odst. (1), že: „Do práva autorského nezasahuje ten, kdo

- a) užije v odůvodněné míře výňatky ze zveřejněných děl jiných autorů ve svém díle,
- b) užije výňatky z díla nebo drobná celá díla pro účely kritiky nebo recenze vztahující se k takovému dílu, vědecké či odborné tvorby a takové užití bude v souladu s poctivými zvyklostmi a v rozsahu

vyžadovaném konkrétním účelem,

- c) užije dílo při vyučování pro ilustrační účel nebo při vědeckém výzkumu, jejichž účelem není dosažení přímého nebo nepřímého hospodářského nebo obchodního prospěchu, a nepřesáhne rozsah odpovídající sledovanému účelu; **vždy je však nutno uvést, je-li to možné, jméno autora, nejde-li o dílo anonymní, nebo jméno osoby, pod jejímž jménem se dílo uvádí na veřejnost, a dále název díla a pramen.**“

V závěru této části mi dovoluňte ještě jeden a poslední citát z již dříve uvedené práce Roberta Zbírala, který se snaží odpovědět na otázku: **„Kolik přímých a nepřímých citací je možno použít? Neexistuje jednotná směrnice, kolik citací by měla mít dobrá vědecká práce. Obecně lze říci, že množství citací není omezeno, ačkoliv v empiricky založeném textu by jich mělo být více než v teoreticky směřované práci (ani to ale není pravidlo). Co je však nezbytné kontrolovat, je poměr přímých citací. Vědecká práce vysoké úrovně (článek v odborném časopise, kniha, ale např. i diplomová práce) by neměla překročit limit 10 % přímých citací na celkovém objemu textu, ...“.** Přímé citace je podle autora nejlépe používat v následujících případech:

- „skvěle podporují vaše tvrzení,
- uvádějí něco nového a zajímavého a není zde způsob, jak byste to řekli lépe,
- k vyjádření přímé řeči jiné osoby, navíc pokud je toto expresivní či výrazově nezvyklé,
- obsah a formulace přímé citace je výjimečná;
- v ostatních případech raději parafrázuje (nepřímá citace), nebo ještě lépe využívejte získané informace ve vlastním textu (také nepřímá citace).“

Po tomto exkurzu do definiční, právní, resp. názorové diskutabilní stránky chápání daného problému, mi dovoluňte, abych se v závěru pokusil odpovědět na několik otázek, které byste mi určitě sami položili, kdybychom měli možnost osobně diskutovat.

VŠFS považuje kvalitu závěrečných prací za jednu z nejvýznamnějších charakteristik úrovně svých absolventů a tedy sebe sama. Pochopi-

telně, že existuje celá řada způsobů, jak tuto kvalitu zjišťovat, ale zjišťování „citacemi neošetřené shodnosti“ – plagiátorství s obdobnými pracemi a nejenom s nimi, k nim nesporně patří. Je tedy přirozené, že byla využita již letitá spolupráce s MUNI formou připojení se k jejímu projektu. V podobě pilotního projektu je toto připojení realizováno především proto, že se chceme nejprve přesvědčit o reálně existující a kvantifikovatelné situaci v této oblasti, neboť dosud bylo její sledování především doménou jednotlivých vedoucích závěrečných prací a jejich oponentů (všichni studenti byli s touto problematikou a jejím možným řešením seznámeni na seminářích k závěrečným pracím i ve zpracovaných metodikách a dalších vnitřních předpisech), a teprve na tomto základě rozhodnout o dalším postupu. Vychází se přitom z jednoznačného poznání, že tento postup musí být zaměřen do obou hlavních složek akademické obce, tedy jak na studenty, tak, a to především, na pedagogy, a také z toho, že jeho podoba musí být prioritně pozitivní, a teprve následně negativní - sankční a současně i velmi flexibilní, schopná reagovat na změny charakterizující vývoj probíhající v oblasti terciárního vzdělávání. A na skutečný závěr již jen maličkost, která však pro některé studenty je tím nejhlavnějším. V žádném případě nepůjde o „atak“ proti využívání internetu a jeho možností. Za prvé by to bylo vyjádřením nepochopení jeho místa a pozitiv pro soudobou společnost a za druhé stále platí, že: „zakázané ovoce nejvíce chutná“. Jde pouze o to, aby studenti pochopili, že jde o plnohodnotný pramen všech druhů informací, které jsou využitelné při zpracování vědeckých prací, a že je třeba s ním takto zacházet a „citovat, citovat a zase citovat“. Pochopení této skutečnosti, a celé řady dalších, může pro celou akademickou obec i její jednotlivé podmožiny představovat významnou změnu při zpracovávání závěrečných prací i pro zlepšení klimatu panujícího na vysokých školách. A to je velmi významný cíl, který stojí za to si vytyčit.

Antonín Kubiček
vedoucí katedry
Finance a finanční služby

Ó, šťastný smrtelník, jemuž nikdy nechyběl humor! Cicero

Projekt prezentačního videa pro VŠFS je před dokončením

aneb

Příběh ztracené stopařky

Scénárista, nota bene režisér, by nikdy, když se ho zeptají na budoucí dílo, neměl odpovídat na otázku – o čem to bude? Tak mi to kdysi vtloukal do hlavy můj učitel Vladimír Sís, protože pravil, že je to „blbá“ otázka, ale hlavně – člověk nikdy neví, jak dílo dopadne, dokud je nepředloží publiku. Snad mi můj slovný učitel odpustí, že se v následujícím textu této jeho zásadě poněkud zpronevřím, neboť, jak pravila editorka Xadonie, Magdalena Straková, lidé mají právo vědět, proč po škole běhají podivní lidé s kamerou, proč na studijním oddělení nutí nějácí šílenci tamní referentky k hereckým výkonům, proč musí prorektor Budinský (a není sám) snášet kuratelu opakovaných replik, rektorka desetkrát číst svůj promoční projev, proč se ze studentů stávají komparzisti a proč nutíme rybu v akváriu dělat udivené ksichtíky do objektivu kamery.

Na počátku loňského roku vznikl záměr vytvořit pro marketingovou podporu Vysoké školy finanční a správní prezentační film, resp. video. Po odmítnutí poněkud konvenční synopse, nabídnuté k realizaci profesionálním studiem, bylo dramaturgií školy rozhodnuto, že se o literární přípravu budoucího díla pokusíme vlastními silami. Tak začalo moje angažmá v projektu, který bych ještě před lety, kdy jsem pracoval jako profesionální dramaturg a scénárista, považoval za holé šílenství s perspektivou ocitnout se via blázinec.

Hlavní dramaturg, rektorka Bohuslava Šenkýřová, mi tehdy objasnila tvůrčí záměr slovy – nesmí to být nuda a musí to být rychle! Nevím, proč mě tehdy napadla paralela se sexem, možná to bylo nedávno před tím vyslechnutou historkou o útrapách kamaráda, který měl na konzumaci lásky jen svačinovou přestávku ve fabrice. Ale pámbu

za tu milostnou inspiraci zaplat, nakonec docela autorsky pomohla. Když jsem totiž psal už desátou verzi scénáře dokumentu na téma - VŠFS je nejlepší škola na světě, a marně jsem se pokoušel implementovat do něj obrazy rekonstruovaných budov, slunných učeben, technického vybavení, nabídky předmětů, jakož i vize a sdílené hodnoty, tak zčista jasná múza, která, jak známo, létá kol autorských hlav, připomněla mi ono zadání a asociaci s ním spojenou. Proč neukázat školu jako místo, kde získáte nejen vzdělání, ale i lásku, řekl jsem si tehdy a během jedné noci napsal scénář, který jsem nazval Stopařka.

Takže – jistý mladý muž zastaví stopařce. Když ji vyloží z auta a ona zmizí ve stanici metra, najednou zjistí, že je „střelen šípem amorovým“. Jenže o dívce nic neví. Jenom jako jediná stopa mu v autě zůstává propagační publikace Vysoké školy finanční a správní. Následné pátrání je potom příležitostí prezentovat školu, protože ta tvoří kulisu, v níž se příběh odehrává. Čtenář mi zajisté promine, že další naraci nebudu popisovat, to se prostě nedělá, a prozrazovat pointu předem je zločin na publiku. Snad jenom dodám, že autorským úskalím vyznění díla bylo vědomí, že téma musíme hrát s určitým odstupem, protože kde je love story, tam hrozí sentiment a banalita. Z toho důvodu některé vztahové momenty pojímá scénář s humorem, s nadsázkou, ale láska je holt láska, s tím se nedá nic dělat.

Přiznám se, že jsem reakci dramaturgie čekal se značným napětím a docela mě překvapila rychlá schvalující odezva, kterou si vysvětluji hlavně romantickým založením dramaturgického kolektivu a jeho sklonem k nekonvenčním řešením.

Lidstvo má jen jedinou opravdu účinnou zbraň – tou je smích. Mark Twain

Jistou roli v mých pochybách hrál i fakt, že scénář je vlastně hraným filmem, s odpovídajícími nároky na herecké výkony, ale i na výrobu - jen pro dokumentaci - technický scénář vyžaduje natočení téměř 170 záběrů. Autor i dramaturgie si navíc museli být vědomi, že se pouštějí na tenký led, pokud jde o rozpočet, protože pokud by se záměr realizoval v profesionálních podmínkách, ocitali bychom se v říši sedmimístných cifer.

Naproti tomu byl ale projekt zajímavý možností vyzkoušet si vlastní tvůrčí síly, a to i s vazbou na rodící se školní televizní studio a výuku nových předmětů v rámci katedry marketingové komunikace, kde chceme studenty připravovat mimo jiné i na praktické zvládnutí tvůrčích dovedností v oboru audiovizuální tvorby, hlavně reklamy PR a multimediálních prezentací, ale také na vlastní produkci moderních výukových audiovizuálních podpor.

Přiznám se, že v počátcích natáčení jsem si mnohokrát nadával, že jsem se do toho dobrodružství pustil s „filmovým kroužkem“ i když s profesionálním kameramanem a technikem. Původní, možná příliš optimistický, natáčecí plán jsme totiž zpočátku nedokázali stíhat, což hrozilo neplánovaným růstem nákladů. Ale, zajisté i díky Magdaleně Strakové, která se jako vedoucí výrobního štábu rychle učila a dnes myslím podává zcela profesionální výkony, a také díky nadšené a neúnavné spolupráci dramaturgie v osobě Bohunky Šenkýřové, za obrovského nasazení asistentů produkce a režie v osobách studentů Karoliny Kestřánkové

a Zdeňka Franty a také „muže pro všechno“ Daniela Hamerníka, odvážím si oprávněně předpokládat, že nakonec celý projekt zdárně dotáhneme.

Hlavní tíha jeho „uměleckého“ zvládnutí ovšem spočívá na hercích - tedy spíše nehercích. Obsazení našich studentů do hlavních rolí, z nichž žádný neměl předchozí zkušenost s natáčením filmu, bylo totiž také rizikem svého druhu a rozhodnutím každopádně odvážným. A i když byly chvíle, kdy jsem při jejich vedení uvažoval o násilí jako jediném prostředku dosažení tvůrčího záměru, nyní toho rozhodnutí nelituji. Jak Andrea Kovalová, tak Milan Škorpil v hlavních rolích, tak i početný tým lidí v rolích vedlejších, podávali pozoruhodné výkony. S obzvláštní rozkoší (tro-

chu přeháním) jsem pak sekýroval ctihodné akademiky, snad mi to nemají za zlé, vždyť díky projektu museli v sobě objevit talenty předtím netušené. A kdybych nezmínil tvůrčí příspěvek mnoha spolupracovníků z personálu školy, s obzvláštní poklonou výkonům pracovníků studijního oddělení, zachoval bych se jako nevděčník.

Možná i kvůli většinové účasti volunteerů na realizaci projektu se ozvaly hlasy, že si v rámci tohoto projektu „hrajeme na filmování“. Mohu kohokoliv ujistit, že všichni zúčastnění odvádějí tvrdou skutečně profesionální práci. Navíc podmínky, v nichž jsme museli pracovat, byly často doslova strádáním, nota bene pro herce, jejichž oděny muselo odpovídat babímu létu, a to v listopadových a prosinco-

Humor je nejdemokratičtější z lidských zvyků. Karel Čapek

vých plískanicích. Pokud se tedy naši hrdinové budou v některých záběrech poněkud třást, není to vinou nepevné ruky kameramana, ale tím, že „na place“ promrzli na kost.

Teď, když píše tento text, zbývá do premiéry zhruba měsíc, během kterého nás čekají ještě dotáčky několika scén, namluvení komentářů a závěrečná postprodukce – animace a hudební mix. První montáž hrubého materiálu jsme zahájili počátkem února a z jeho prozatímní sestřižené podoby lze očekávat, že výsledek by mohl být docela uspokojivý, přestože jsme museli v rámci realizace řešit tvůrčí problémy, s nimiž by se určitě obtížně utkávali i profesionálové s plným personálním a technickým zázemím.

Pavel Čírtek
manažer multimediálního vzdělávání

Ples 2008

Každý rok čtenářům Xadonie přinášíme ty nejkrásnější fotky z plesu Vysoké školy finanční a správní a Bankovní akademie. I letos máme, co nabídnout. Náš ples se konal 12. ledna a byl opravdu plný hvězd. Dvě překrásná předtančení, v nichž zazářili naši studenti - se skladbou Moulin Rouge Zuzana Brožková (nepřehlédněte velký rozhovor s ní v rubrice Who Is Who) a Michal Slavík a s žhavými latinskoamerickými rytmy Lucie Hunčárová a Jan Onder, naladila publikum v obou sálech a pak už přišlo první překvapení. K nadcházejícím patnáctým narozeninám pográtulovala Bankovní akademii svými písněmi Natálie Kocábová. Ve Velkém sále se už mezitím pomalu chystala rozpálit publikum skupina ABBA STARS a jen co si diváci vydechli, už na pódiu stála bronzová slavnice Lucie Vondráčková a potešila publikum svými největšími hity. Ve zbytku večera se hlavně tančilo, ale protože jedním z moderátorů večera byl Petr Lesák, kterého zejména dámy znají jako módního arbitra, nechyběla ani módní policie. Po slavnostním vyhlášení nejlépe oblečené dámy a nejsladnějšího páru se večer pomalu chýlil ke konci a poslední tanečníci ještě využívali možnost protancovat střevíce. My se vám pokusíme fotkami přiblížit alespoň zlomek nálady celého večera.

Moderování celého večera se ujala manažerka komunikace a PR na VŠFS Magdalena Straková a student marketingové komunikace Petr Lesák

A budeme se těšit, že příští rok se 10. ledna na Slovanském ostrově sejdeme osobně!

Magdalena Straková
manažerka komunikace a PR

Poutavému programu přihlíželi kromě rektorky školy i vážení hosté ze slovenské pobočky City University of Seattle Ing. Ján Rebro, MBA s manželkou

I vystoupení bronzové slavice Lucie Vondráčkové bylo plné tance

První hvězdou večera byla skupina ABBA STARS. Na náš ples zajela přímo z německého turné a dokázala posluchače doslova zvednout ze židlí

A tančilo a zpívalo se do pozdních hodin. O uvolněnou atmosféru v Rytířském sále se starala cimbálovka Jožky Šmukaře

Pokud na pódiu neprobíhala některá část programu, byl taneční parket stále plný

Humor je nejdůstojnější projev smutku. Miloš Kopecký

Sociologický výzkum posluchačů jako zpětná vazba v práci školy

Právě v těchto dnech jsou studentům prvního a třetího ročníku bakalářského studia a studentům druhého ročníku magisterského studia předkládány k vyplnění sociologické dotazníky. Katedra marketingové komunikace, která je garantem interního projektu fungování sociálního systému VŠFS, se obrací postupně nejen na studenty, ale i na absolventy a zaměstnance školy. Cílem tohoto projektu je zjistit názory dotazovaných na fungování jednotlivých útvarů školy, lépe poznat posluchače a absolventa školy pro potřeby další pedagogické organizační práce i pro oblast marketingu a propagace.

Pokud jde o hlavní cíle současného dotazování posluchačů, jde rovněž o poznání motivace studentů ke studiu právě na naší škole, o mapování jejich hodnotové orientace, zájmů, aspirací a jejich sociální a kulturní orientace. Výzkum usiluje o poznání míry spokojenosti studentů s podmínkami studia, zkoumá stav vzájemných vztahů mezi pedagogy a studenty, názory na studijní programy a výuku jednotlivých předmětů a další záležitosti, které jsou důležité pro práci školy.

Jak ukázalo již první kolo tohoto projektu, které se uskutečnilo v minulém školním roce, použitá metoda zkoumání umožňuje získat dostatečně reprezentativní a téměř komplexní poznatky týkající se studentů a jejich práce a života ve škole. Tímto výzkumem bylo rovněž založeno dlouhodobější cyklické zkoumání posluchačů, které umožní postupně identifikovat vývojové trendy zájemců o studium na VŠFS stejně jako změny v jejich hodnocení pedagogické práce či přínosu studia pro praxi.

Dotazování v prvním ročníku v minulém školním roce 2006/2007 přineslo řadu poznatků.

Dotazování v prvním ročníku v minulém školním roce 2006/2007 přineslo řadu poznatků.

Proč jít studovat právě VŠFS?

Nejčastěji uváděné důvody výběru VŠFS jsou: zajímavý studijní obor, zaměření školy, doporučení od kamarádů (spolupracovníků), tato škola poskytuje velmi dobré vzdělání. Dále jsou pak ale uváděny důvody spíše pragmatického charakteru: nemusejí se skládat přijímací zkoušky, není zde příliš matematiky, škola je blízko mého bydliště, ale také motiv ukazující na perspektivní uvažování posluchačů - škola umožňuje návazné magisterské studium.

Závažnost jednotlivých důvodů pro rozhodnutí studovat právě VŠFS je hodnocena rozdílně podle typu studia a studijních oborů. Studenti prezenčního studia častěji uvádějí blízkost školy, zajímavost oboru a zaměření školy; studenti kombinovaného studia zdůrazňují častěji možnost

získání kvalifikace a titulu a také jim vyhovuje organizace rozvrhu.

Na dotaz, co naopak mluvilo proti výběru VŠFS, studenti podle očekávání nejčastěji uváděli: výše školného. To přesto, že podle vyjádření asi třetiny studentů je ekonomická náročnost studia naprosto bezproblémová, další třetina ji označuje za středně přijatelnou a zbytek spíše za náročnou či problematickou.

Ostatní důvody, proč nejít studovat VŠFS, mají nízkou četnost. Jen ojediněle se objevují námitky, že soukromá škola nemá takovou úroveň jako veřejné vysoké školy. V udávání důvodů mluvících proti studiu na VŠFS nejsou mezi studenty obou forem studia významnější rozdíly. Významnější rozdíly nejsou ani podle studijních středisek a pohlaví studentů. Školnému dávají větší negativní váhu studenti oboru FFS. Pochybnosti o kvalitě VŠFS jako soukromé školy mají relativně častěji studenti oboru VS. Více než 92 % dotazovaných studentů uvádí, že by po ročních získaných zkušenostech na VŠFS šli znovu tuto vysokou školu studovat. Pouze 4 studenti uvedli, že by studovat znovu rozhodně nešli.

Většina (tři čtvrtiny) studentů považuje pověst Vysoké školy finanční a správní na veřejnosti za velmi dobrou nebo dobrou. Je možné předpokládat, že i tato dobrá pověst přispěla v rozhodování studentů při výběru VŠFS.

Shrneme-li pak při celkovém posouzení obsahu uváděných důvodů při rozhodování jít studovat VŠFS, projevují se následující čtyři významné dimenze.

Nejsilnější a tedy nejčastěji uváděná, je dimenze, kterou můžeme nazvat snadná cesta, jak vystudovat vysokou školu. Druhá silná dimenze je zájem o obor. Třetí kvalita školy a jejich pedagogů a čtvrtá očekávání osobního přínosu (hodnoty očekávání, zaměstnání, titul) po absolvování.

Hodnocení pedagogické práce a studijních podmínek

Pedagogy, ať již za jejich přístup k výuce či pro jejich zájem o problémy studentů, hodnotí tři čtvrtiny studentů pozitivně. Náročnost studia je, po zkušenostech z prvního ročníku, podle velké většiny studentů prezenčního i kombinovaného studia, přiměřená a srovnatelná s jinými školami. Převažovalo rovněž pozitivní hodnocení organizace studijního procesu, zejména pak tvorba rozvrhů i práce administrativy.

Studenti vysoko oceňují i podmínky pro sociální kontakty a osobní rozvoj ve škole. Hodnotí pozitivně snahu školy vytvářet zajímavý společenský život, i když poněkud odlišně v jednotlivých studijních střediscích. Velmi pozitivně je v tomto ohledu hodnocena Praha, méně další střediska, což zřejmě souvisí s jejich možnostmi.

Příznivě jsou hodnoceny i možnosti setkávat se s význačnými politickými i odbornými osobnostmi.

Jako uspokojivé hodnotí studenti i materiální a technické podmínky ve škole. Vybavenost školy studijními pomůckami hodnotí příznivě tři čtvrtiny dotázaných. Rovněž vybavení učeben technikou je studenty příznivě vnímáno. Studenti rovněž většinou vysoko oceňují prostorové podmínky ke studiu a přístup k počítačům. Pozitivně jsou hodnoceny i služby knihovny.

Rozdíly v hodnocení jsou však v jednotlivých střediscích. V Praze je knihovna ve Vltavské, kde je menší dostupnost zvláště pro bakalářské kombinované studium, což ovlivňuje názory této skupiny studentů. V dalších studijních střediscích je dostupnost lepší.

K materiálním podmínkám patří i občerstvení či stravování. Pozitivně možnosti občerstvení a stravování hodnotí studenti v Praze (kde k tomu jistě přispívá i TIM), nejhůře pociťují v této oblasti nedostatky studenti v Kladně.

Sociální profil studenta VŠFS – životní orientace studentů

Není patrně překvapující, že posluchači VŠFS mají celkově (většina) dobré sociální a ekonomické rodinné zázemí. Ukazuje se, že typickým posluchačem VŠFS je příslušník středních a vyšších společenských vrstev naší společnosti, nikoliv však nejvyšší (do nejvyšší se zařazuje jen kolem 3 % dotázaných).

Z odpovědí rovněž plyne, že většina studentů přistupuje k životu aktivně, má stanoveny svoje životní cíle, jen malý počet zastává jakýsi pasivní postoj v tom smyslu: „nic neplánuji, jenom čekám, co přijde, nechám to osudu“.

Životní cíle studentů jsou v současnosti nejvýznamněji orientovány na profesní dráhu, úspěšnost v zaměstnání a dobré rodinné zázemí.

Jen o něco méně významná je také orientace na úspěch v oblasti podnikání a na životní úspěch ve smyslu obecné představy být bohatý a těšit se jisté společenské prestiží a váženosti. Naopak nejméně významným životním cílem je „být slavný“.

Převažuje ambiciózní životní orientace.

Z této orientace můžeme také vyvozovat značně pragmatický vztah k očekávání přínosu vzdělávacího procesu.

Nejvyšší životní ambice konstatujeme u studijního oboru Marketingová komunikace a nejnižší u oboru Veřejná správa, což lze vysvětlit z povahy oblastí profesního uplat-

nění po absolvování, které předpokládají a současně umožňují volit odlišné životní strategie.

S tím koresponduje jejich pragmatická orientace na obsah vzdělávání. Studenti kladou důraz na to, co je podle jejich názoru potřebné pro úspěšnou praxi, co jim může přinést úspěch (zejména prezenční forma), tedy spíše praktické znalosti a návody. Neočekávají tolik výklad širších teoretických souvislostí daných oborů ani jiné složitější společenské teorie, či problémy.

Hodnotová orientace

S liberálně soutěživou hodnotovou orientací (popř. tradičními konzervativními hodnotami) se nejčastěji identifikují studenti Marketingové komunikace. Studenti oboru Veřejná správa, průměrným věkem nejstarší, jsou podle odpovědí častěji vázáni k sociálním hodnotám. To koresponduje se zaměřením obsahu studia a profesního zaměření činnosti státního úředníka.

Orientace hodnotových struktur uchazečů v závislosti na věku, typu studia i oboru sjednocuje univerzální hodnota rodiny. Poněkud překvapivé je, že studenti vykazují malou všeobecnou důvěru v lidi a spoluobčany. Sociální kapitál, měřený touto vzájemnou důvěrou mezi lidmi a umožňující úspěšné fungování společnosti, včetně podnikání a vzájemné spolupráce, není podle zjištění příliš silný. Téměř 90 % dotázaných posluchačů se přiklání k názoru, že lidí, kterým mohou zcela důvěřovat, je málo. Dvě třetiny dotázaných souhlasí s tím, že pokud si nebudou dávat pozor, budou je ostatní lidé využívat. Jen necelých 10 % v tomto ohledu by lidem věřilo.

Kritické hodnocení důvěry k jiným lidem se ale netýká hodnocení vztahů mezi studenty ve škole. Většina je vnímá jako přátelské, což je ve srovnání s výše uvedeným hodnocením důvěry v lidi obecně mnohem příznivější. Vztahy mezi posluchači jsou většinou hodnoceny velice pozitivně jako kolegiální a přátelské. *Mezi spolužáky převažuje vzájemná výpomoc, spolupráce, kolegiálnita.* S tímto výrokem souhlasí většina (93 %) dotázaných.

Také vztahy mezi lidmi ve škole jsou všeobecně rovněž hodnoceny pozitivně jako dobré.

Na závěr

Uvedené poznatky z minulého školního roku budou srovnávány s výsledky dotazování letošního prvního ročníku. Získané informace představují významný faktor zpětné vazby práce školy jako celku, jednotlivých kateder a pedagogů. Jsou významné pro volbu strategií práce školy, mohou být zajímavé i pro jednotlivé katedry.

Uvedené závěry jsou zde prezentovány v obecné podobě, jejich konkretizaci obsahuje obsáhlá „Výzkumná zpráva“ včetně dat, která mohou dokázat a zdůvodnit výše uvedené tvrzení. Mimo jiné ukazují také, v čem se liší jednotlivá studijní střediska, typy studia (prezenční, kombinované), i jednotlivé obory a katedry.

František Zich

katedra marketingové komunikace

Ze všech živočichů se umí smát pouze člověk, i když k tomu má nejméně důvodů. Ernest Hemingway

Jak jsem dobrý v cizím jazyce, aneb co to je Společný evropský referenční rámec

Se **Společným evropským referenčním rámcem** pro jazyky (v češtině nehezky znějící zkratka SERR, použijeme dále tedy raději anglické CEFR - Common European Framework of Reference), nebo konkrétněji se souhrnnou stupnicí jazykových znalostí v něm obsaženou, se jistě setkal téměř každý z nás. Možná jste při přijímacím pohovoru u zaměstnavatele vyslechli větu: „Požadovaná úroveň jazykových znalostí na tuto pozici je C1, bohužel Vás tedy nemůžeme přijmout, protože Vaše jazyková úroveň je pouze B1.“ Co to tedy CEFR vlastně je, k čemu slouží a jak rozděluje úrovně jazykových znalostí?

Možnost vycestovat za studiem či pracovní příležitostí do různých zemí EU vyvolala potřebu existence kritérií pro hodnocení jazykových znalostí, která by mohla být uznávána jednotně ve všech členských zemích. Na základě této skutečnosti vznikl v roce 2001 rozsáhlý dokument Rady Evropy nazvaný **Společný evropský referenční rámec** pro jazyky. CEFR slouží odborníkům v oblasti jazykového vzdělávání jako obecný základ pro vypracovávání jazykových sylabů, zkoušek, učebnic atd. v celé Evropě. Cílem dokumentu je zlepšit komunikaci mezi Evropany a sjedno-

tit koncepcí jazykového vzdělávání v rámci celé Evropské unie. Kromě podrobného popisu znalostí a dovedností, které student musí ovládat, aby dokázal účinně komunikovat v cizím jazyce, a širšího kulturního kontextu, do něhož je jazyk zasazen, obsahuje také výše zmíněnou, v současnosti všude hojně používanou stupnici jazykových znalostí a dovedností – nejpodstatnější část dokumentu pro studenta i učitele cizího jazyka. Pojďme se nyní touto stupnicí zabývat detailněji.

Souhrnná stupnice je rozdělena celkově do tří stupňů: stupeň **A**, neboli tzv. Uživatel základů jazyka; **B** – tzv. Samostatný uživatel a nejpokročilejší stupeň **C**, neboli tzv. Zkušený uživatel. V rámci jednotlivých stupňů rozlišujeme ještě dvě úrovně: **1** (nižší) a **2** (vyšší). Velmi zjednodušeně lze tedy říci, že například znalost cizího jazyka na úrovni B1 lze považovat za středně pokročilou (intermediate), B2 potom znamená vyšší střední pokročilost (upper-intermediate) a podobně. Přesněji můžeme vyjádřit znalosti cizího jazyka odpovídající jednotlivým stupňům a úrovním podle následující tabulky:

<p>C2 (tzv. úroveň „Mastery“)</p>	<p>Snadno rozumí všemu, co slyší nebo čte. Snadno se adaptuje na různé akcenty a dialekty. Dokáže shrnout informace z různých mluvených i psaných zdrojů, rekonstruovat argumenty a souvisle je prezentovat. Umí se vyjadřovat spontánně, plynule a přesně, rozlišuje jemnější významové odstíny i ve složitějších situacích, nemá problémy s idiomatickými výrazy a hovorovým jazykem. Stupeň znalosti C2 odpovídá náročnosti cambridgeské zkoušky z angličtiny CPE – Certificate of Proficiency in English. (Pozn.: mezinárodně uznávanými jazykovými zkouškami z angličtiny a jejich českými ekvivalenty se budeme blíže zabývat v některém z příštích čísel našeho časopisu.)</p>
<p>C1 (tzv. úroveň „Effective Operational Proficiency“)</p>	<p>Rozumí širokému okruhu náročných delších textů a dokáže rozpoznat skrytý význam. Umí se vyjadřovat plynule a spontánně, bez příliš zjevného hledání výrazů. Dokáže používat jazyk pružně a účinně pro společenské, studijní a pracovní účely. Umí vytvořit dobře členěný, podrobný text o složitých tématech, prokazuje uvědomělé užití zásad stavby textu, spojovacích výrazů a prostředků vyjadřujících vazby v textu. Stupeň C1 odpovídá cambridgeské zkoušce CAE – Certificate in Advanced English.</p>
<p>B2 (tzv. úroveň „Vantage“)</p>	<p>Rozumí hlavním myšlenkám složitých textů a přednášek jak s konkrétními, tak s abstraktními náměty, včetně odborné diskuze o oboru své specializace. Dokáže se vyjadřovat natolik plynule a spontánně, že může uspokojivě vést běžný dialog s rodilými mluvčími bez většího úsilí na obou stranách. Umí sestavit jasný podrobný text o širokém okruhu témat, vysvětlit stanovisko k aktuálním problémům a uvést výhody a nevýhody různých možností. Stupeň B2 odpovídá cambridgeské zkoušce FCE – First Certificate in English.</p>
<p>B1 (tzv. úroveň „Threshold“)</p>	<p>V hlavních rysech rozumí informacím o důvěrně známých věcech, se kterými se pravidelně setkává v práci, ve škole, ve volném čase apod., pokud jsou vyjádřeny zřetelným standardním způsobem. Umí se vypořádat s většinou situací, které mohou nastat při cestování na území, kde se daným jazykem hovoří. Umí vytvořit jednoduchý souvislý text o tématech, která dobře zná nebo</p>

Humor je jisté vidění světa, je to umění vidět svět. Karel Čapek

	<p>kteřá ho zajímají. Dokáže popsat zážitky a události, sny a touhy a stručně zdůvodnit a vysvětlit své názory a plány. Stupeň znalosti B1 odpovídá náročnosti cambridgeské zkoušky z angličtiny PET – Preliminary English Test.</p>
<p>A2 (tzv. úroveň „Waystage“)</p>	<p>Rozumí větám a často užívaným výrazům týkajícím se každodenního života (základní osobní údaje a informace o rodině, zaměstnání, škole, místě, kde žije, apod.). Dokáže komunikovat v jednoduchých, opakujících se situacích, které vyžadují jednoduchou, přímou výměnu informací o důvěrně známých, často se opakujících záležitostech. Jednoduchým způsobem umí popsat své zaměstnání, vzdělání, své nejbližší okolí a věci týkající se bezprostředních potřeb. Stupeň A2 odpovídá cambridgeské zkoušce KET – Key English Test.</p>
<p>A1 (tzv. úroveň „Breakthrough“)</p>	<p>Rozumí často užívaným každodenním výrazům a základním frázím umožňujícím mu uspokojovat základní komunikační potřeby a umí takové výrazy používat. Umí se představit, uvést a ptát se na základní osobní údaje, např. kde někdo žije, koho zná a co vlastní, a umí na podobné dotazy odpovídat. Dokáže se domluvit, pokud člověk, se kterým hovoří, mluví pomalu a zřetelně a je ochoten mu pomoci. Pro stupeň znalostí A1 neexistuje žádná mezinárodně uznávaná zkouška.</p>

Zdroj: Společný evropský referenční rámec pro jazyky – www.msmt.cz, www.coe.eu

Doufáme, že vám tento článek pomohl ujasnit si, co je Společný evropský referenční rámec, usnadnil orientaci v rozdělení do jednotlivých znalostních stupňů a umožnil vám samostatně otipovat či ohodnotit svou úroveň znalostí cizího jazyka. Výuka cizích jazyků na naší škole odpovídá znalostním stupňům B1 až B2. Možná vás také inspirujeme k myšlence o získání „oficiálního dokladu“ o vašich jazykových znalostech, tedy složení některé z mezinárodně

uznávaných jazykových zkoušek. Právě přehled jazykových zkoušek z angličtiny, které se dají skládat v České republice, a základní informace o nich, bude dalším tématem, o kterém vás budeme informovat v některém z příštích čísel našeho časopisu.

Vanda Kopalová
Renáta Hájková
Katedra jazyků

Smích většinou umí závažné věci rozhřešit lépe a rázněji než velká přisnost. Quintus Flaccus Horatius

WHO IS WHO na VŠFS

aneb studují na naší škole

Tanec, toť esteticky ztvárněný pohyb, jak praví klasik. A také pěkná řehole, jak obvykle dodávají zkušení tanečníci a tanečnice. Taktéž v „mikrokosmu“ naší školy můžeme mezi studenty najít ty, kteří o různých aspektech taneční kariéry vědí své. Mezi nejvýraznější z nich patří taneční pár **Zuzana Brožková** a **Michal Slavík**, jejichž exhibiční vystoupení tvořila v uplynulých letech vrcholnou část tanečního programu na reprezentačních plesech VŠFS. Na téma společenského tance jsem v klubu TIM pro čtenáře Xadonie zpovídal neobyčejně půvabnou polovinu výše uvedeného páru, **Bc. Zuzanu Brožkovou**, absolventku bakalářského studia VŠFS v oboru Řízení podniku a podnikové finance a nyní studentku navazujícího magisterského studia téhož oboru v pražském studijním středisku VŠFS.

▪ Jaké byly Vaše taneční začátky?

Já jsem se začala věnovat společenskému tanci v šestnácti letech v taneční škole TAKS Slaný, Michal ve čtrnácti letech v Neratovicích v All4Dance a přes odbočení k baletu a lidovému tanci zakotvil v Praze na Proseku v TK Astra Praha.

▪ Co Vás přimělo k tomu věnovat se společenskému tanci?

Společenský tanec jsem si vybrala proto, že jsem si konečně chtěla zvolit něco sama, co by mě bavilo. Babička si mě představovala jako reprezentantku v basketbalu, a já kolektivní sporty nemám ráda, chci se prezentovat sama, když už. A když ne basket, tak jsem měla alespoň baletit a hrát na klavír - u klavíru jsem nakonec vydržela dvanáct let. A tak jsem si vybrala společenský tanec, který se mi vždycky líbil.

▪ Jaké jste absolvovali soutěže a s jakými úspěchy?

Ono to spíš záleželo, kdo s jakým partnerem. S Michalem už jsme se závodní činnosti tolik nevěnovali. Dali jsme se tanečně dohromady v okamžiku, kdy člověk začne bilancovat, jestli mu to ještě pořád přináší zábavu a potěšení, nebo jestli to dělá jenom „ze setrvačnosti“. A potom když vyhraje nějakou soutěž, je vám dvaadvacet, třiaadvacet, a zjistíte, že vedle vás stojí na parketu čtrnáctileté dítě, které tančí od svých čtyř let, tak člověk má pocit, že už je trošku za zenitem, že na tohle nemá. Proti tomu se nedá bojovat. Řekli jsme si: buď se tomu budeme nadále věnovat opravdu pořádně, anebo zaměříme svoji pozornost někam jinam, budeme to brát už jenom jako koníček a bude nás to bavit, a ne abychom do tance dávali všechny peníze a čas.

Nakonec jsme se rozhodli pro společný život a investice směřovali raději do bydlení a vzdělání, než do startovního na soutěžích, trenérů, oblečení atd. Soutěžně jsme si každý sám nebo dohromady vyzkoušeli všechno, co bylo maximálně možné – to znamená mistrovství republiky v latině v párech i družstvech a mistrovství republiky v deseti tancích, to je pět standardních a pět latinsko-amerických tanců v jedné soutěži. Jak jsme se umísťovali, to záleželo s jakým partnerem, v jakém to bylo koutě republiky, jací tam byli porotci, protože závodní tanec je o lidech. Někde nás porotci

měli rádi, už jenom když jsme se postavili na parket, někde třeba zásadně neměli rádi pražské páry. Je to prostě různé, vyzkoušeli jsme si jak první místo, tak i první místo od konce.

▪ Co je pro Vás na tanci nejtěžší?

Co se týče fyzické dřiny, tak ta je spojená s každým sportem, který člověk chce dělat tak, aby to mělo nějakou úroveň. To znamená, že se musíte smířit s tím, že od září do června, kdy je sezóna, máte pět dní v týdnu trénink dvě, tři hodiny a o víkendech jezdíte na soutěže. Co mi spíš vadilo, byly osobní vztahy - nevztahy a konkurenční prostředí, které ale existuje v každém tanečním klubu. Tohle mi dělalo vždycky problémy překousnout. No a také bylo těžké s jedním člověkem, s jedním tanečníkem, ať to byl můj současný partner nebo některý jiný, být třeba celý týden několik hodin denně na parketu a „nezabít se“. Člověk měl třeba problémy v práci nebo ve škole nebo neměl prostě náladu nebo ho zrovna bolely nohy a muselo se trénovat, protože se zrovna jelo na soutěž a tomu druhému to zrovna nešlo.

▪ Co Vám tanec přináší a za jakou cenu, neboli co Vám tanec dal a vzal?

Přinesl mi zdravotní problémy, jak se říká „sportem k trvalé invaliditě“. Takhle skončí každý tanečník, který nějakou dobu tancuje – má doživotně potíže s koleny, kyčlemi, zády a podobně. Ale samozřejmě jinak přináší tanec samá pozitiva –

Bez filozofie se člověk obejde. Ale bez humoru žijí jenom hlupáci. Michail Prišvin

třeba úžasné uvolnění. Já jsem ve své podstatě docela introvertní člověk, nerada se někde předvádím, ale v okamžiku, kdy mám na sobě krásné šaty, vím, že vypadám perfektně, jsem namalovaná tak, že by mě vlastní maminka nepoznala, tak v tom okamžiku ze sebe dokážu dostat věci, o kterých bych v životě neřekla, že bych mohla umět. Odhaluje to úplně jiného člověka. Co se týče soutěží, ano, bylo skvělé stát na bedně, párkrát jsme si to zkusili, je to samozřejmě úžasný pocit, když vám všichni tleskají a vedlejší partnerky na vás koukají nenávidně, to je fakt bezvadné, ale mě osobně hlavně vždy bavilo dělat předtančení. Nabíjí mě energii, když vidím, že lidi to zajímá, že se přišli bavit, že se jim to opravdu líbí a tleskají třeba i spontánně během vystoupení.

▪ Společnost můžeme rozdělit na část tančící a část netančící. Co byste chtěla vzkázat netančící veřejnosti?

Osobně si myslím, že tanec je skvělý relax. Souhlasím s tím, že tady existují taneční kurzy, protože považují společenský tanec v podstatě za všeobecné vzdělání, které by měl každý zvládnout. Nehledě na to, že teď tady je spousta tanečních stylů, které dokážou zvládnout jak malé děti, tak důchodci – třeba salsa nebo tango argentino apod. To opravdu člověk může dělat pro radost a je hrozná škoda, že Češi všeobecně jsou spíš zakřiknutí a radši tančit nebudou. Buď se stydí, nebo se jim nechce, nebo si připadají si staří. V zahraničí vidíte úplně běžně, že se třeba sedmdesátiletá babička rozhodne na stará kolena naučit se tancovat, koupí si boty, šaty a jde na kurz. Člověk se u tance skvěle uvolní a je to taková malá společenská událost.

▪ Absolvovala jste klasické kurzy tance a společenské výchovy, tedy první taneční?

No jasně, tam jsem nemohla chybět. I když v tu dobu už jsem tancovat uměla, tak jsem absolvovala normálně mezi ostatními „smrteľníky“.

▪ Jaké to bylo?

Takové nějaké nijaké. Měli jsme docela nezázivného tanečního mistra, takže ani to, že jsem to uměla, mě nijak nezachránilo, nijak mě to nebavilo. Spíš jsem to protrpěla.

▪ Takže když se zeptám na to, co mohou základní taneční kurzy svým frekventantům dát, tak to evidentně souvisí především s tím, kdo a kde je vede.

V tancování je to vždy o lidech. Buď tam máte trenéra, který lidem něco předá, anebo to prostě jenom odmluví a pouští si písničky z CD. Já jsem měla zrovna smůlu na toho druhého, ale je spousta tanečních mistrů, kteří hlavně sami umí tancovat, takže to dokážou člověku ukázat a i těm, kterým je šestnáct a třeba mají diametrálně odlišné zájmy od těch, které jsem měla já, dokážou v tanci něco nabídnout. Mohou taneční udělat zajímavé a také naučit spoustu tanečních stylů, nejenom klasickou polku nebo valčík. Záleží to na lidech, jak to podají. Právě proto, že mladí lidé mají teď spoustu možností trávení volného času, tak je potřeba je k tomu nějakým způsobem přitáhnout, udělat z toho show. Určitě doporučuji taneční absolvovat, protože, jak už jsem říkala, považují to za základní vzdělání, aby člověk uměl tancovat, stejně jako že vím, kdo to byl Karel IV. Taneční mohou dát také alespoň základy slušného chování. Mladí lidé se tam naučí, že je třeba hezké podržet ženě dveře nebo jí pomoci obléknout se do kabátu. Chovat se decentně ve společnosti.

▪ Uvažovali jste o vlastní taneční škole nebo skupině?

My jsme se věnovali v průběhu soutěžní kariéry výuce jiných párů nebo jsme stavěli předtančení pro jiné tanečnický, školní kolektivy apod. Jinak vést samostatně taneční školu, to

není o tanci, ale o podnikání, které je velmi finančně i časově náročné. I když samozřejmě myšlenka by to byla krásná, mít vlastní taneční školu a vychovávat si vlastní taneční mládež, takové ambice jsme ale nikdy neměli.

▪ Co takhle taneční kroužek nebo kurzy ve škole?

Bavili jsme se o tom s partnerem tak rok zpátky, že by nebylo špatné, kdyby na VŠFS byl taneční kroužek. Uvažovali jsme o tom, zda by stálo za to škole něco takového nabídnout. Základy zvládneme od každého tance. Jedna hodina by třeba byla výuka salsy a druhá hodina výuka klasického tance apod., aby byla nabídka různých stylů. Já bych se tomu nebránila, protože učit mě vždycky bavilo, myslím si, že mám pedagogické schopnosti a pokud něco neumím, tak alespoň vím, jak to vypadá a umím to naučit. Momentálně na to ale není čas z rodinných důvodů.

▪ Jak vidíte pokračování své taneční kariéry?

Momentálně tak tančuji kolem plotny a kolem dítěte, ale říkali jsme si, že pokud bychom se vrátili do soutěžního tancování, tak bychom možná v budoucnu zkusili seniory. Tam je věková hranice – dohromady páru musí být alespoň sedmdesát let, přičemž partnerka nesmí být mladší než třicet dva. Takže už to máme „za pár“.

▪ O všeobecně blahodárných účincích přiměřené fyzické aktivity na lidský organismus již bylo řečeno i napsáno mnohé. Je společenský tanec v tomto směru, kromě již uvedených relaxace, ještě něčím specifický?

Společenský tanec je dobrý nejen pro mladé, ale pro všechny generace. Zapojujete i takové svalové partie, o kterých člověk ani neví, že je má. Zpevňují se zádové svaly, břišní svaly, svaly pánevního dna atd., tj. především svaly, které drží pohybový aparát. Když se tanec dělá v rozumné míře, je dobrý i pro zdraví a přispívá to k fyzické i psychické pohodě.

▪ Sledovali jste Star Dance?

Samozřejmě. Většinu tanečnicků, kteří tam tancovali, známe osobně nebo třeba z poroty pana Chlopčička, se kterým jsme měli tréninky. Pochopitelně se člověk nevyhne tomu, že sleduje jako ostříž, jakou chybu tam tanečník udělá, ale na druhou stranu hrozně obdivují celebrity, že do toho vůbec šly, protože vím, jak je trénink fyzicky i psychicky náročný. U některých tanců opravdu trvá třeba rok, než je člověk vysloveně do sebe vstřebá, oni na to měli tři měsíce nebo ještě mnohem kratší dobu. Bylo tam přesně vidět, že pro tancování musí mít člověk předpoklady, jinak to vypadá příšerně a nepomůže sebelepší tanečník v roli partnera. Co je hodně vidět, není ani tak samotné umění tanečnicků, ale spíš jejich pedagogické schopnosti. Říká se, že „dobrý trenér udělá tanečnicka i z lachtana“, a pokud má dobrý trenér ještě navíc celkem talentovaného žáka a cit pro choreografii, dokáže se svým žákem udělat opravdu zázraky. To bylo vidět třeba v minulé řadě, kde s Mahulenou Bočanovou tancoval Jaroslav Kuneš, který je jak vynikající tanečník, tak především skvělý učitel a má výborné nápady. Ten by opravdu naučil snad i toho lachtana tancovat. Moje tajná hvězda byl pan Vydra, toho jsem opravdu obdivovala celou soutěž, protože to, co nezvládnul tanečně, tak dohrál. Tomu já hrozně fandím. Jak jsme si ověřili na předtančích, běžného člověka nezajímá technika, ale zajímají ho hezké šaty, hezký účes, že se tanečníci usmívají a že se je na co dívat a je u toho hezká hudba. A jestli tam někde šlápnete špatně přes špičku nebo nedotočíte otočku o čtvrtku, to normální člověk nepozná.

Za rozhovor děkuje a na jeho pokračování na plese VŠFS na Žofině se těší

Patrik Doldžev

Humor je solí země. Kdo je jím dobře prosolený, vydrží dlouho čerstvý. Karel Čapek

Hola Peru!

Retrospektiva cestovatelky

Dovolená o prázdninách 2007 měla být celkem poklidnou. Cíl: Peru a Argentina. Odletěla jsem do Buenos Aires, kde jsem se setkala se svými italskými přáteli a společně jsme pokračovali do Limy, hlavního města Peru. Závěr naší dovolené byl plánován do Argentiny.

Kromě běžné únavy z dlouhého letu a časového posunu se celkem nic zvláštního neudálo. Kde jsou ty časy, kdy jsem registrovala každé turbulence a poslouchala chod motorů. Na letišti jsme se našli a první nocleh v Limě byl „zabukován“. Netušila jsem v té chvíli, že třetí den po odletu zpět do Buenos Aires postihne Peru ničující zemětřesení. Naproti hotelu, kde jsem před deseti dny spala, pohřbí zřícený kostel pod svými troskami téměř dvě stě lidí. Silnice Panamericana, po které jsem se několik dní přemisťovala na jih, bude na dlouho vyřazená z provozu. Místa na pobřeží oceánu, kde jsem pozorovala rybáře a ptáky, zaplaví vlny čtyřmetrové tsunami. Dost možná, že ani někteří lidé, se kterými jsem se setkala, již nežijí ... A já žiji, šťastně uniknuvší nebezpečí jen o vlásek, o pár hodin, na rozdíl od těch, kteří takové štěstí neměli.

Třistakrát v průběhu pouhých dvou minut se země otřásla silou téměř osmého stupně Richterovy stupnice. Neexistuje možnost, jak této katastrofě čelit. Jste jen bezmocný člověk, který se v takový okamžik musí sklonit a trpně snést, co mu Madre Terra přichystá. To vše však mělo přijít až potom. Bude to tak silný prožitek, že okamžitě padne rozhodnutí vydat kalendář pro rok 2008 o Peru. Snad se povedl a je nejen obrazovou návštěvou krásné země a jejích skvostů, ale i dokumentem zachycujícím místa, která už kvůli jejich zkáze nikdo nikdy nespatří taková, jako byla před zemětřesením. A nyní k procházce po místech, která jsem navštívila, zvu, milí čtenáři Xadonie, i vás. Celá cesta začínala a končila v hlavním městě – Limě.

Obrovská osmimilionová metropole je domovem pro bohaté, ale i útočištěm pro ty, kteří jsou chudí jako kostelní myši. Do metropole přicházejí lidé z celé země a doufají, že v ní naleznou štěstí. V průvodci jsem četla, že město

Plaza Mayor v Limě

postrádá atmosféru. Nevěřte tomu! Lima tančí a zpívá. Mystická v náboženských procesích, aristokratická v pochodech stráží u královského paláce, plebejská v denním životě svých obyvatel.

Z Limy jsme autobusem pokračovali směrem na jih. První zastávkou bylo Pisco.

Před zemětřesením místo nepříliš známé, proslulé jsou spíše přírodní rezervace Paracas s ostrovy Ballestas v její blízkosti. Teď o něm ale vědí všichni, bohužel hlavně proto, že bylo zemětřesením ze tří čtvrtin zničeno. Od 15. srpna 2007 neexistuje už ani kostel proti hotelu, ve kterém jsem nocovala. V jeho troskách při zemětřesení zemřelo během dvou minut skoro 200 lidí. Já v nedaleké restauraci poprvé v životě srkám mate de coca. Čaj z koky dodává sílu a zlepšuje náladu. Co mě čeká dál?

Kostel v Cusco po zničení zemětřesením

Národní park Paracas je fascinujícím místem na pobřeží oceánu. Neskutečné scenérie vytvářejí skály, voda a jejich fauna i flora. Hlavním způsobem obživy je rybolov. Kdo chce, může se jako já šplhat po skalách a chytat kraby na oceánském pobřeží. Okolní pevnina je poušť. Ta často přináší písečné bouře, kterými musíte projet při návratu do městečka Paracas, zaplaveného při zemětřesení čtyřmetrovými vlnami tsunami ...

Následující den jsme se lodí vydali na ostrovy Ballestas. Toto ostrovní království nejrůznějšího ptactva nelze nenaštvít a je dobré vybavit se na tu výpravu léky proti mořské nemoci - dostupné je totiž pouze na palubě lodi. Z oceánu ostrovy vystupují skalisky obsypanými ptačími koloniemi - sul, kormoránů, racků, pelikánů, ale i tučňáků, obklopených v příboji stády mořských lvounů a hejny delfinů. Tyto a ještě spoustu dalších živočichů jsem pozorovala během téměř hodinové plavby a asi bych tu podívanou vydržela mnohem déle. I přes lezavou větrnou zimu, a tím pádem i vcelku jisté riziko nachlazení, to stálo za to. Třešničkou na dortu je „Candelabr“, mohutný ornament vtesaný do

Jdi do boje vesele, neboť mrtví, kteří se nesmějí, jsou oškliví. Jack London

„Ptačí království“- ostrovy Ballestas

skály, o kterém se však, na rozdíl od obrazců v Nazca, ví, kdo ho vytvořil.

Brzo ráno jsme pokračovali autobusem do pouštního městečka Ica. Toto malebné koloniální městečko, známé svými vinicemi a pálenkami (tzv. pisco), leží asi tři sta kilometrů jižně od Limy a je obklopeno pouští. Více než sedět u sklenice ohnivého nápoje mě lákala procházka písčnými dunami.

V Ica vám povědí tradiční příběh o čarodějce hodné a čarodějnicí zlé a hned vám i ukáží jejich podobizny. Já jsem se mohla pyšnit titulem čarodějka karamelová, jako taková milována hlavně dětmi. Nikoliv nezištně. To důstojenství mě stálo tři kila rozdaných bonbonů. Také městečko Ica bylo zasaženo zemětřesením. Kdes byla, hodná čarodějko...

Hodná čarodějka v Ica

S velkým napětím jsme se těšili na další zastávku na naší cestě – městečko Nasca.

Unikátní místo s obrovskými geoglyfy je jednou z největších záhad Peru. Kdo by si to nechal ujít?! Po hodinách čekání, až se rozplynou mraky, jsem se konečně mohla na palubě malého motorizovaného „kondora“ vznést mezi oblaka, abych po několika vývrtkách, zatáčkách, klesáních a stoupáních začala přemýšlet, že jsem možná udělala chybu. Necelá hodina letu patří k mým životním výkonům, a pokud jde o tělesnou intenzitu prožitku, předčí svým způsobem i výstup na Machu Picchu. Monumentální kon-

tury zvířat a geometrických vyobrazení táhnoucích se do stakilometrových ploch mě ovšem ohromily přesto, že jsem nad nimi létala s žaludkem v krku a zkaleným zrakem.

Geoglyfy v Nasce

Před odjezdem jsme navštívili pohřebiště s fantasticky zachovanými mumiami. Mým italským přátelům už při odjezdu nebylo dobře a v luxusním patrovém autobuse dostali horečku.

Pohřebiště v Nasce se zachovalými mumiami

Arequipa. Úžasné místo! Tzv. Bílé město nacházející se v nadmořské výšce 2325 metrů je obklopeno vulkány Chachani s vrcholy čnicími nad ním ještě o necelých čtyři tisíce metrů výše - El Misti (5822) a Pichu Pichu (5571). Mnozí Peruánci si myslí, že se tak nejmenuje díky barvě zdí, způsobené vulkanickou horninou sillar, ale proto, že v něm po objevení Španěly žili hlavně „bílí“. Já zde zažila „tragédii“ i osobní vítězství. Italští přátelé onemocněli a museli se vrátit do Limy. Dokážu sama zdolat Machu Picchu? Zvládnou Cusco v nadmořské výšce 3500 m? Jasně, věřím si! A kdyby přišla krize, měl by pomoci mate de coca.

Brzo ráno cestuji sama na letiště a nevelkým letadlem odlétám do Cusco.

Navzdory času i pokroku si nejstarší město kontinentu zachovalo svérázný genius loci spojující mystickou atmosféru dob dávno uplynulých s pestrým koloritem, vytváře-

Unce humoru má větší cenu než libra nářku. Richard Barter

Katedrála v Arequipě postavená z vulkanické vyvřeliny

ným především svéráznou módou současných obyvatel. Většina z nich je indiánského původu, mnohé zbytky budov a linie ulic pamatují dobu Inků. Všude vlají peruánské červenobílé prapory, ale také duhové vlajky Inků. Šourám se městem a nasávám objektivem aparátu slovy nesdělitelnou atmosféru. U kostela San Francisco „spadl z kříže“ živý Kristus. Že by nějaké znamení? Dostavují se první příznaky horské nemoci – smrkám krev, k tomu úporná migréna... Preventivně zvyšuji dávku mate de coca. Ráno v pět mě čeká cesta na nádraží a pak hurá na Machu Picchu!

Mělo to být tři a půl hodiny pohodového cestování vlakem po trati kopírující mezi velehorskými velikány světoznámou Camino Inka - Cestu Inků. Já to však neměla tak jednoduché. Zaplacenou jízdenku jsem nedostala včas a tak stíhám vlak, který mi ujel, pronajatým autem, které se řítí stovkou cestou necestou. Bůh suď, čím jsem urazila bohy dávných Inků, ale nejspíše z jejich vůle vlak, který jsem dohonila sto kilometrů před cílem, zkolaboval a nabral dvouhodinové zpoždění. Ještě před několika lety bych vystoupila a podobně jako mnozí jiní cestovatelé pokořila vrchol Machu Picchu pěšky. Na zdolávání vrcholů tímto způsobem už ale nemám věk. Konec konců, ty dvě hodiny byly nakonec příjemně stráveným časem s hledáčkem fotoáku u oka.

Živý „Kristus“ spadlý z kříže u katedrály San Francisco v Cuscu

Konečně jsem se dočkala a dorazila na Machu Picchu alias Starý Vrchol. Victoria! Navzdory všem překážkám jsem dosáhla vysněného cíle. Chráněn čtyřmi horskými štíty, uprostřed bujné vegetace, leží komplex chrámů, paláců

Autorka článku na Machu Picchu

Příroda obdařila lidi smíchem, aby jim dala náhradu za to, že musejí myslet. Marcel Pagnol

a observatoří Machu Picchu. Objekty kolem velkého náměstí, Chrám Slunce - nejvyšší bod určený pro oslavu kultu Slunce - a mnoho desítek dokonale architektonicky zpracovaných budov vytvářejí kulisy mysteriózního prožitku, kdy cítím, že se moje mysl jakoby ocitá mimo realitu. I když se kolem pohybují stovky turistů, já vnímám jen neskutečný klid. To místo doopravdy vyzařuje obrovskou energii, nejvíce v blízkosti ohromného megalitu. Machu Picchu je jedním z nejzáhadnějších a nejmystičtějších míst na světě, vyvolávajícím tisíce otázek, které zůstávají bez odpovědí.

Posledním místem naší cesty bylo Trujillo. Třetí největší město Peru leží necelých šest set kilometrů severně od Limy na pobřeží Pacifiku. Pitoreskní a trochu frivolní je toto architektonické ohlédnutí za koloniálními časy, plnými života, ochoty k zábavě a bezstarostnosti připisované hispánské letoře a vyjadřované populárním slovem – manjana, později. Poblíž leží mnoho významných památek z dob předcházejících říši Inků, např. ruiny města Chan Chan v údolí Moche, Chrám Slunce a Měsíce i archeologický komplex El Brujo (šaman) s posvátnými pyramidami. Život národů, které nám tyto stopy své dávné existence zanechaly, je stále obestřen rouškou tajemství. Mlčí mumie, nic neprozradí ani prastaré psí plemeno....

Ruiny města Chan Chan v údolí Moche

A pak už jen krátká zastávka v Limě a hurá do Argentiny. Zatím stále bez potuchy o blížící se katastrofě. Letiště v Limě se s námi loučí krásným sloganem: *Moje Peru je Peru schopno zdokonalení, které se učí, zhodnocuje, dělá pokroky, prosazuje se a vítězí – rozvážně a pokorně.*

Tak tedy – HOLA PERU!

Bohuslava Šenkýřová
Fotografie z archivu autorky

Slovanský ostrov

Slovanský ostrov vznikl stejně jako řada dalších ostrovů v Praze druhotně, a to díky naplaveninám, které se postupně usazovaly v řečišti Vltavy. Základem byl malý ostrůvek, na němž byla roku 1495 postavena Novoměstská vodárenská věž¹. Ten však byl tak malý, že stěží postačoval jako pozemek pro stavbu vodárny. První písemná zpráva, zmiňující se o ostrůvku s lužní vegetací „vzrostlých vrbin a dalších porostlinek“, pochází až z roku 1610. Pozvolna se zvětšující ostrov vlastnilo Nové Město pražské, a to až do roku 1760, kdy ho odprodalo soukromému vlastníkovi, barvíři Josefu Ignáci Saengerovi. Do dnešní podoby a velikosti (2,24 ha) ostrov „dorostl“ po velké povodni roku 1784. Po ní byly břehy ostrova zpevněny ochrannými zdmi a po jeho obvodu byly vysázeny stromy. Časem zde vznikla barvírna, bělidlo, malá osada barvířů a také nevelké lázně a dřevěná budova hostince. Ostrov měl tehdy různá jména jako Šitkovský, Šitkovský, Barvířský, Barvířka, Engelův, Andělův či Andělský.

Stěžejním obdobím byla 30. léta 19. století, kdy od tehdejšího majitele, továrníka Antonína Gottlase koupil ostrov zámožný pražský mlynář Václav Antonín Novotný. Nový vlastník změnil v letech 1836-37 divokou vegetací porostlý ostrov ve významné společenské a kulturní centrum tehdejší Prahy. Především byla postavena reprezentativní klasicistní budova s nádhernou bohatou vnitř-

ní výzdobou, v níž se nacházel společenský sál a restaurace. Vybudovány byly také nové lázně a na zbytku plochy získal ostrov elegantní parkovou úpravu, zahrnující i takové prvky jako okrasný bazén před severním průčelím společenské budovy a zahradu s hudebním pavilonem před průčelím jižním. V severní části ostrova byla zřízena vyhlídka a dřevěný most, jenž, „aby nemusily bárky s hosty k ostrovu tiše plouti“, nahradil dosavadní přívaz.

Nová podoba ostrova, především pak společenská budova, měla u Pražanů jednoznačně úspěch, což opět potvrzují pochvalné reakce tehdejšího tisku. Časopis Bohe-

¹ Místo původní dřevěné vodárenské věže byla roku 1591 postavena věž kamenná, která se zachovala dodnes.

Směj se a celý svět se směje s tebou. Plač a pláčeš sám. Turkmenské přísloví

mia ze dne 2. června 1837 mj. konstatuje, že: „... jsme dosud v našem lidnatém hlavním městě neměli ani jediný příklad tak bohatého a vybraného zařízení. Hudba se skvěle poslouchá. Tak tento krásný sál odpovídá dlouho pocítované dvojnásobné potřebě přepychového a elegantního plesového sálu a účelného a prostorného koncertního sálu.“

K historické události, díky níž získal ostrov nové jméno, došlo 27. září 1840. Toho dne zavítal v tato místa člen „nejjasnějšího panovnického domu“ arcivévoda František Karel. Při této příležitosti byl požádán, aby na památku této návštěvy a k počtě jeho manželky Žofie směl být ostrov pojmenován jejím jménem. Jelikož arcivévoda souhlasil, stal se z Barvířky Žofínský ostrov, zkráceně Žofín.

Roku 1884 zakoupilo ostrov včetně nemovitostí Nové Město pražské. Jednopatrová klasicistní společenská budova poté prošla rozsáhlou přestavbou, z níž se vynořila jako bezmála zcela nový dvoupatrový novorenesanční palác. Nový přepychově zdobený palác, zejména pak nový společenský sál, vyvolal nadšené reakce.

K této etapě vývoje Žofína zbývá dodat, že „obec pražská získala sobě nemalých zásluh“ rovněž tím, že po přestavbě původních lázní byly uvedeny do provozu nové moderní veřejné lázně. Totéž platí o nových parkových úpravách, které zařadily žofínský park k bezkonkurenčně nejreprezentativnějším v Praze té doby. Spojení ostrova s „kontinentální“ Prahou zajišťoval nový most kovové konstrukce.

Žofín se po své velkorysé proměně ve 30. letech stal neobyčejně atraktivním místem Prahy. V restauraci se scházela pražská společenská smetánka, mimořádně populární byly žofínské koncerty a vyhledávanými místy byly taktéž park a „k teplým i studeným lázním“ sloužící lázně a plovárna. Společenský život na Žofíně byl dosti pestrý, avšak jeho vrcholem byly od počátku žofínské plesy. Byly „rázu tu pouze společenského, tu vlasteneckého, jindy zase oficiálního“ a scházela se na nich nejvybranější společnost tehdejší Prahy. V této souvislosti se nelze nezmínit o slavnostním plese v roce 1858, jehož se osobně zúčastnil i tehdejší císař František Josef I. s císařovnou Alžbětou. Podstatně důležitějším však bylo, že v národnostně nesvobodných poměrech se Žofín stal centrem zejména českých vzdělanějších vrstev. Záhy zde vznikla tradice akcí národně obrozeneckého charakteru, jako byly české vlastenecké plesy, jež významně přispívaly jak k národnímu sebeuvědomění a šíření češtiny ve společenském styku, tak i finančně (ve prospěch stavby Národního divadla apod.). Často zde také koncertoval nejstarší český pěvecký spolek Hlahol aj.

Hudební tradice Žofínského ostrova je mimořádná, a to nejen na národní, ale i mezinárodní úrovni. Svá díla zde dirigovali Bedřich Smetana, Antonín Dvořák, Hector Berlioz, Franz Liszt, Richard Wagner, Petr Iljič Čajkovskij atd. Ze slavných interpretů zde vystupoval houslista Ferdinand Laub a svůj debut zde roku 1890 před pražským publikem absolvoval tehdy desetiletý Jan Kubelík.

V dějinách Žofína nelze pominout ani mimořádnou technickou kuriozitu, která se ve své době stala slavnou atrakcí Prahy. V květnu roku 1841 zde mechanici Brosch

a Evans předváděli historicky první vlak v Praze. Souprava, již tvořila parní lokomotiva, tendr a vůz (vše zmenšeno na čtvrtinu skutečné velikosti) se pohybovala na trati postavené pouze ze dřeva. První pražský a zatím jediný žofínský vlak byl provozován za velké pozornosti četného obecního pražského paralelně se zkušebními plavbami parolodi Bohemia.

Ostrovu se nevyhnuly ani události politické. Památným je především Slovanský sjezd zahájený dne 2. června roku 1848, na němž se poprvé v historii sešli zástupci všech slovanských národů žijících v habsburské monarchii. Jediným dokumentem, jenž nakonec vzešel z jednání tohoto významného sjezdu rakouského slovanstva, byl *Manifest k evropským národům*, odsuzující politický a národnostní útisk. Důvodem byla nikoli pouze názorová nejednotnost delegátů, ale především nucené předčasné ukončení sjezdu, neboť 12. téhož měsíce vypuklo povstání pražského lidu, rakouskými vojsky krvavě potlačené. Na památku tohoto sjezdu nese ostrov od roku 1925 název Slovanský ostrov.

Ještě před první světovou válkou se nové úpravy dočkal severní cíp ostrova, kde vznikla terasa a dvouramenné schodiště vedoucí z ostrova na úroveň Vltavy, obojí dnes již bohužel dosti omšelé.

Přelom 20. a 30. let byl na tehdy již Slovanském ostrově ve znamení demolice a nového budování. Na jižním konci ostrova byly strženy Šítkovské mlýny a zcela zbourány byly rovněž lázeňské objekty na východním břehu, čímž se ostrov v celé své kráse otevřel také pohledu z nábřeží. Výsledný efekt vynikl o to více, že v místě původních lázní, stejně jako ve svém jižním cípu, získal ostrov parkovou úpravu. V jižní části byla v témže období postavena bílá konstruktivistická budova Spolku výtvarných umělců Mánes. Žofínský palác byl v té době rekonstruován a byla vybudována přístavba zahradní restaurace a hudební pavilon.

Německá okupace přinesla opět změnu názvu ostrova. Slovanský ostrov byl v té době nepřijatelný, a proto byl obnoven název Žofínský ostrov, zatímco Němci používali spíše název *Farbeninsel* – Barvířský ostrov. Zároveň musel zmizet také velký žulový kámen, který byl poblíž mostu na Žofín umístěn v roce 1936 na památku domácího odboje, bojujícího proti c. a k. mocnářství za nezávislý český národní stát.

První velkou poválečnou událostí na opět Slovanském ostrově byla v letech 1947–1948 stavba nového železobetonového mostu, spojujícího ostrov s nábřežím. Ze socialistické éry Slovanského ostrova stojí z dnešního pohledu za pozornost především umístění pomníku Boženy Němcové, který byl slavnostně odhalen v severní části ostrova v červnu 1955.

Palác Žofín byl po roce 1948 využíván i nadále, ale postupně chátral a stále naléhavěji vyžadoval generální rekonstrukci, která však byla realizována až v první polovině devadesátých let. Financování měl původně zajistit zahraniční investor, který měl v úmyslu zřídit v Žofínském paláci kasino. Městská část Praha 1 však nakonec dokázala rekonstruovat palác i park bez cizího kapitálu, a tím i beze změn ve způsobu využití budovy. Po ukončení re-

konstrukce v roce 1994 začala palác Žofín provozovat Agentura NKL, která zde nabízí možnosti pořádání tradičních plesů a koncertů, ale také konferencí, kongresů, výstav, módních přehlídek, prezentací apod.

Srpen roku 2002 byl pro Slovanský ostrov drsně nepřívětivý. Budovy a park poničila rozsáhlá povodeň, a slouží ke cti Městské části Praha 1, že i tentokrát dokázala financovat další velmi nákladné práce, díky čemuž Slovanský ostrov znovu povstal jako Fénix, sice nikoli z popela, ale z nánosů bahna a troskek velké vody.

O Slovanském ostrově lze bez nadsázky konstatovat, že tudy kráčela česká národní historie. Je proto nanejvýše potěšitelné, že palác Žofín zůstal zachován ve svém původním charakteru, v duchu nejlepších tradic předcházejících dvou století. Kultivované a zároveň kultivující prostředí Slovanského ostrova a Žofínského paláce tak nadále hostí návštěvníky jako v časech dávno minulých, pročez

„krasotinky pražské“, stejně jako všichni ostatní, na Žofíně „plesat“ mohou i ve století dvacátém prvním.

Patrik Doldžev
student 3. ročníku oboru Veřejná správa

Cesta do hlubin študákovy srdce aneb Co odhalila jedna seminární práce

Má milovaná. Zblázním se bez Tebe, udusím se láskou. A Ty jen projíždíš kolem mě jako vlak bez zastávky. A přeče Tě hledám na každé stanici, stojím u kolejí a v oknech vagónů, mihajících se okolo, vyhlížím Tvoji tvář. Věřím, že jednou zastavíš a já Tě obejmu někde na nástupišti a ty mi řekneš jenom promiň lásko, mělo to zpoždění.

Výňatek ze seminární práce

Když jsem před zimním semestrem připravoval zadání seminárních prací nového předmětu *Základy tvorby psaných projevů* pro studenty marketingové komunikace, zvolil jsem mezi jinými i žánr milostného dopisu. Požádal jsem posluchače, aby ho adresovali jakoby sami sobě, ať napíší lettre d'amour takový, jaký by je podle jejich vkusu a milostného sebezpytu oslovil, resp. „dostal“. Proč sami sobě? Přiznávám, že šlo o drobnou fintu. Vycházel jsem z předpokladu, že upřímnějšího sdělení, resp. autentičtějšího vyjádření, se mi dostane spíše „oklikou“ přes imaginární osobu, do které autoři vloží svá očekávání od komu-

nikace tohoto typu, s odpovídajícími lexiky a volbou stylu. Domníval jsem se, a kolegové psychologové nechtě posoudí zdali správně, že intimita sdělení tohoto typu a z ní vyplývající očekávaná nechuť autorů nechat si nahlednout do jejich vnitřního vesmíru, se bude lépe překonávat, když nebudou psát „za sebe“, ale budou-li mít možnost zachovat si od tématu určitý odstup s pocitem, že nejde o „jejich“ vyznání, ale „pouze o představu“, jak by to měl psát ten či ta, aby měl šanci dosáhnout efektu, který se od milostného dopisu očekává.

Jakkoliv jsem jim zevrubně objasnil cíl tohoto cvičení, totiž pokusit se o imaginativní text pracující s emocí a autentickým citovým prožitkem, jako svébytnými výrazovými prostředky, popravdě musím přiznat, že na tvářích mnohých z nich viděl jsem při tom zřetelné podezření, že se jejich vyučující pomátl. Někteří zástupci mužného pohlaví dávali dokonce i hlasitou nevolí najevo, že jsem snad spadl z višně. Obecně pak byly vyjadřovány pochyby, jak souvisí milostná komunikace s marketingovou komu-

nikací. Za svůj pedagogický úspěch tedy považují, že moji studenti nakonec vcelku akceptovali paralelu mezi namlouváním povahy milostné a „namlouváním“ např. zákazníka, či klienta, zejména pak s poukazem na archetypální roli umění vábit kýženou kořist. Někteří jedinci sice tvrdě odmítali srovnávat lov na mamuty s lovem na klienty hypotečních úvěrů, protože tvrdili, s poukazem na hypoteční krizi v USA, že vábit mamuty jim připadá globálně méně rizikové. Ale i tito věční kverulanti posléze uznali, že může nastat situace, kdy pro komunikaci tohoto druhu nevystačí se smajlíkem v mobilu.

Ačkoliv se mi přesto někteří posluchači a posluchačky omluvili s tím, že opus tohoto typu je vzhledem k jejich momentálnímu citovému rozpoložení nad jejich síly (rozvody, rozchody) a zvolili náhradní téma, celkem jsem nakonec obdržel 148 relevantních textů. A již po přečtení prvních z nich jsem si uvědomil, že mám v rukou pozoruhodný materiál, který vypovídá nejen o schopnosti autorů vyrovnat se s textem tohoto druhu z hle-

Nikdo není opravdu dobře oblečen, nenosí-li úsměv. P. B. Shelley

diska jazyka a stylu jak bylo zamýšle-
no, ale také poskytuje vcelku výmluv-
nou sondu do citového a hodnoto-
vého světa mladých lidí této genera-
ce, nota bene studentů Vysoké školy
finanční a správní, jakkoli jsem si vě-
dom, že je třeba brát v úvahu i urči-
tou míru spekulativnosti, či chcete-li
spektakulárnosti těchto textů.

S jistými rozpaky pak v této sou-
vislosti uvádím, že některé pisatelky
podepisovaly milostné dopisy samy
sobě vyloženě pobuřujícím způsobem
– *Tvůj (Váš) PhDr. Pavel Čírtek*. Záro-
veň ovšem nepopírám, že pod někte-
ré z těchto opusů bych se i podepsal,
ovšem jen proto, že při svém věku
a konstituci považuji tuto obsahovou
inspiraci pouze a jenom za ocenění
mého pedagogického umu. A vůbec
už se neodvažuji odhadovat, že šlo
jen o obzvláště rafinované pokusy zis-
kat zápočet.

Žel rozsah tohoto článku samozřej-
mě neumožňuje podat zevrubnější ra-
port a mnohé valéry celkového obra-
zu tak musím opominout. Pro laska-
vého čtenáře však vybírám alespoň ty
nejtypičtější příklady textů, které se
ve studentské tvorbě tak či onak ob-
jevovaly v mnoha variacích na totéž
téma.

■ KDE SE CHTĚJÍ POTKÁVAT

Především je nutno konstatovat, že
u obou pohlaví se v textech zřetelně
projevuje tendence ke klasickému po-
jetí základního milostného sdělení.
Autoři v podstatě očekávají základní
informace – tedy sdělení o tom, že
jsou objektem citu, při čemž zpravid-

la vyžadují bližší specifikace okolnos-
tí a motivace jeho vzniku. Oproti kla-
sickému – *chtěl bych tě potkat v lu-
kách*, uvádějí však jako místa milost-
ných vzplanutí např. kanclery (velmi
často), diskotéky, posilovny a fitness
prostředí vůbec, četné jsou i odkazy
na kontakty v dopravních prostřed-
cích, vítězí vlaky a autobusy, ale čas-
to jsou uváděna i letadla, resp. letiš-
tě. Zcestovalost našich studentů je pa-
trná z poukazů na nejrůznější exo-
tičtější destinace – nemálo dopisů
obsahuje údaje místopisné – touží být
„poprvé spatřeni“ např. na pláži v Ka-
ribiku (Thajsko, Brazílie), dobrou de-
stinací jsou hory (stála jsem u vleku
a čekala až sjedeš, abych s tebou
mohla nastoupit na sedačku). S uspo-
kojením lze konstatovat, že skoro čtv-
tina pisatelů chce být při prvním kon-
taktu v divadle, na koncertu, ale vy-
skytla se i knihovna (kde sis půjčoval
Máchu).

Pokud jde o důvody, vedoucí k mi-
lostnému vzplanutí, preferují ženy
především adoraci svých půvabů, kla-
sicky jsou zmiňovány oči (hluboké, zá-
řivé, s veselými plamínky), dále tvá-
ře vcelku (*od té doby mám před se-
bou tvoji rozesmátou tvář, tak krás-
ná tvář mi nedá spát, ve tváři jsi měla
tajemství, které chci odhalit*). Jakkoli
by se zdálo, že otevřenost doby, po-
kud jde o téma tělesnosti, přinese
i odpovídající odezvu v milostné ko-
munikaci, kupodivu tomu tak není. Až
na výjimky jsou očekávaná sdělení
stran tělesných půvabů až přecudná.
Tou výjimkou je poněkud ostýchavý
požadavek pisatelky, aby text zohled-
nil, že (*tvá drobná řadra zbožňuji*).

I muži častěji očekávají obdiv své-
ho vzezení, líbilo se mi ovšem, že
studenti odmítli meritornější popisy
svých bicepsů a mužných hrudí. Na
pomoc berou různé opisy (*když zavřu
oči a představím si, že jsem v tvé pev-
né náruči a ty mě zvedáš jako pírkó...*),
metafory (*máš silu jako peřej, která
mě uchvátila a drtí mě svojí silou*).
Marketingově naprosto trefnou sen-
tenci pak zaslá sám sobě student
kombinovaného studia (*... pro mě jsi
prostě ferrari mezi trabanty...*). A ná-
sledující text je skutečně ukázkou
marketingové komunikace svého dru-
hu, ukazuje schopnost pisatele seg-
mentovat trh, vybrat cílovou skupinu
a adekvátně ji oslovit.

*Dotedka sem nepotkal kluka jako-
sí ty. Některý sou hezký, ale blbý, jiný
zase sou dobrý na pokec, ale mě se
nelíbí. Můj kluk musí být normální a
to ty seš. Ty seš pro mě jasná jednič-
ka, protože ze sebe nic neděláš. A věř
mi, že takových kluků je dost málo a
taky ti nejde jen o to, jak holka vypa-
dá. Proto si myslím, že to mezi náma
může být hezký a já ti nabízím svou
lásku, protože vím, že to je přesně to
co chceš.*
(pravopis ponechán
v původním znění)

■ KLASICKÉ INSPIRACE

Popravdě musím konstatovat, že inspi-
rační zdroje autorů většinou směřo-
valy do literatury klasických, roman-
tických figur. Postmoderní invence by-
la naprostou výjimkou, což je patrně
dáno poněkud konzervativní letorou
studentů VŠFS. Proto stojí za zazna-
menání např. text studentky kombi-

Šťastný člověk, který se umí zasmát sám sobě! Bude mít vždy něco, co ho rozveselí. Habib Burgiba

novaného studia, majitelky butiky, za který by se nemusel stydět ani Bukovskí. (... nevím, jak to můžeš vydržet, celý den mezi hadrama, otravný čúzy nevědi coby, to tě fakt obdivuju, že to můžeš vydržet).

Popravdě však na celé čáře vítězí variace na Jane Austenovou, potažmo Bridget Jonesovou. Typický je následující text...

... já prostě nemám odvalu, abych Tě oslovil, tak se na Tebe pořád dívám, představuji si, jak spolu mluvíme, ale bojím se, že se Ti nebudu líbit, protože jsem takový obyčejný, ale chtěl bych, abys věděla, že Tě strašně miluji a že si nedovedu představit život bez Tebe...

A ještě jednou z téhož kadlubu...

... a když přijdeš, tak nevím, co mám říkat, buší mi srdce a bolí mi břicho, ty se bavíš s holkama a já už mockrát chtěl vstartovat a nějak začít konverzaci, ale co když mi řekneš, že tě otravuju...

V této souvislosti rád uvádím, že jsem obdržel i 21 sdělení ve verších, což jsem vskutku nečekal. Vytríbenost veršů a sílu metafor ponechme stranou, konec konců, píší to sami sobě a tak berme za bernou minci, že nebazírují na dokonalých prozodiích.

Máš tělo jako z marcipánu, a jsi celá jak z obláček, myslím na tebe vždycky po ránu, můj milovaný čumáčku.

Marketingově zdatnější je následující autor...

Nabízím ti jen svoji tužbu a nechci za to protislužbu.

A jak se nedojmout silou následujícího přiznání...

Třikrát si mě odmítla láska

A já budu počtvrté

klečet u tvých nohou

Až se proklečím do tvého srdce

A na bolavých kolenou

ti posté zopakuju

Miluju tě, miluju tě, miluju tě.

A jsme-li již u inspiračních zdrojů, takto si „sound“ telenovel přivlastnila jedna z talentovaných autorek, které tímto odpouštím i „byjící“ srdce.

... stalo se to tenkrát v létě, když se mi v lese přehrálo auto na cestě do Buenos Aires a já šel do nejbližšího stavení kolem, a doufal že tam bude

telefon. Když jsem Tě poprvé spatřil na Tvé farmě v San Juan, na auto jsem dočista zapomněl. Stála jsi tam na zápraží, vítr si pohrával s Tvými vlasy a paprsky letního slunce se Ti třpytily v očích. V tu chvíli jsem přestal dýchat a potom, když si se na mě usmála a promluvila, mi možná přestalo být i srdce.... Prosím vyslyš mé srdce alespoň přes tento kus papíru a možná mi i odpověz, zda ti stále dělají společnost pouze tvá milovaná zvířata koně, krávy, ovce a neméně krásná čínská prasátka a jestli by jsi stála o to, abych se za Tebou přijel zase podívat...

*S láskou už dnes napořád Tvůj
Rodrigo Kesada*

■ MAILY, CHAT A SMS

Pro jazyk a styl mnohých textů, které mi studenti odevzdávali, byla příznačná snaha vyjádřit se především stručně, dalo by se říci, za cenu co nejmenšího objemu sdělených dat. Tento styl bezpochyby odráží jazykový svět e-mailů, chatu a SMS. Sdělení pak mají podobu velmi strohých vět až hesel, autoři pracují se slogany, jazykem reklamních spotů, i když – z textů je namnoze zřejmé, že chtěli ušetřit především čas věnovaný tvorbě seminárky. Tak mě rozesmálo následující vyznání – miluju tě a vo tom to je. Povedený kousek napsal sám sobě autor následujícího sloganu – řek sem, že tě miluju, tak si to zapiš za uši a už mi nepiš, že ti málo píšu. Když jsem v odpovědi na tento text autora pochválil, přiznal se, že šlo vlastně o kopii sdělení, které před tím odmailoval své manželce.

V této souvislosti je třeba zmínit i texty, které předpokládají použití výpočetní techniky, neboť autoři předpokládají kontakt prostřednictvím internetových seznámk. V následujícím případě mám za to, že autorka vtělila do seminární práce osobní empirii a nic bych za to nedal, že text je reflexí reálného prožitku.

... ani nevíte, jak se těším do práce k compu. Sice si vás vůbec nedokážu představit, ale podle toho, co mi píšete jste žena, kterou už dávno hledám. Když jste mi minule napsala, jak vás opustil přítel, bylo mi vás moc líto, protože já sám dobře vím, co je to když člověk ztratí milovanou bytost. Já

jsem to zažil nedávno a pořád je mi z toho blbě, ale vím, že určitě najdu novou lásku, myslím, že naděje umírá poslední.

■ EROTIKA A VÁŠEŇ

I když jsem uvedl, že obsah i slovník většiny textů vyznačovaly se většinou naprostou cudností, netvrdím tím, že zcela postrádají erotický náboj a konotace plně vášně. Popravdě nejodvážnějším textem bylo vyznání jistého dálkaře, který si „zaslal“ následující požadavky stran milostného prožívání.

... a budeme se milovat týden bez přestávky, rozpálené tělo mi ochladíš sektem, jen ty víš, kde mě máš dotýkat miláčku, a já zešlím v tvé náručí.

Když jsem autorovi pravil, že mě svým textem poněkud překvapil, přiznal se ovšem, že má sklony k recesi.

Schopnost vyjadřovat meritorně své představy o milostné vášni ovšem nepostrádají ani naše studentky. Jeden příklad za všechny, co se může stát v rámci vztahu na pracovišti.

... vzrušuješ mě, sotva na tebe pohlédnu a i když se tomu asi budeš smát, tak se ti přiznám, že mi to dělá problémy, protože včera jsem musel uprchnout z porady, jak to na mě bylo vidět, možná žes to sama poznala.

Tento kusý náhled na milostnou tematiku tak, jak se odrazila ve studentských textech, bych chtěl uzavřít opusem, který považuji za jeden z nejzdařilejších.

Milovaná

Dostali jsme za domácí úkol napsat milostný dopis. Tak to teda poprvé v životě zkouším a trochu se stydím, že mě to vlastně nikdy nenapadlo. Že jsi to nejdražší v mém životě, to ti nemusím asi opakovat. Tak jsem přemýšlel, co jsem ti vlastně ještě neřekl. Já vím, že asi nejsem zrovna ideální člověk a kolikrát se divím, jak si to se mnou ty roky vydržela, když jsem pořád někde pryč a vidáme se tak málo. Ale mám tě rád teďka stejně jako když jsme se potkali poprvé. Takže mi dovol, abych se nadechl a prosím neodmlívej. Chci ti totiž položit jedinou otázku – vezmeš si mě?

Pavel Čírtek

katedra marketingové komunikace

Dobry vtíp vydá za kus chleba a veselá mysl nahradí nejen pohár vína. Gottfried Keller

VYSOKÁ ŠKOLA
FINANČNÍ
A SPRÁVNÍ

Studium pro 21. století

Bakalářské a magisterské studium

- Aplikovaná informatika
- Finance a finanční služby
- Marketingová komunikace
- Pojišťovnictví
- Řízení podniku a podnikové finance
- Veřejná správa

Dny otevřených dveří v Praze, Kladně a Mostě

- každý druhý čtvrtek v měsíci

Studijní programy City University of Seattle v anglickém jazyce

- BSBA - Bachelor of Science in Business Administration
- MBA - Master of Business Administration
- Double Degree - souběžné studium VŠFS a City University

Zahájení 2x ročně - duben, říjen

Kladno Energy Businesses

– generální partner VŠFS v Kladně

Představení uskupení

Kladno Energy Businesses (KEB) je skupina společností (ECK Generating, Energetické centrum Kladno, Energetika Kladno a Kladno GT) stoprocentně vlastněných švýcarskou energetickou společností ATEL a představuje jednu z největších švýcarských investic v České republice. Skupina v kladenské průmyslové zóně provozuje moderní kogenerační zdroj na výrobu elektřiny a tepla, který splňuje nejen ekologické normy ČR, ale také EU a Světové banky. Jeho výkon dosahuje 386 MWe a KEB je se zhruba tříprocentním podílem na trhu jedním z největších nezávislých výrobců tepelné a elektrické energie v ČR.

Skupina vyrábí a dodává svým zákazníkům elektřinu, teplo, vodu, stlačený vzduch a páru a také poskytuje telekomunikační služby.

Péče o bezpečnost a zdraví zaměstnanců a jejich rozvoj

S téměř 280 zaměstnanci se KEB řadí k největším zaměstnavatelům v kladenském regionu. Skupina aktivně pečuje o zdraví, bezpečnost a kvalitní pracovní podmínky svých zaměstnanců. Energetika Kladno, člen KEB, je držitelem prestižního mezinárodní ocenění Gold Award Occupational Safety, které uděluje Královská společnost pro prevenci úrazů (The Royal Society for the Prevention of Accidents – RoSPA). Dalším oceněním, které Energetika Kladno získala za svůj systém péče o zdraví svých pracovníků je cena „Podnik podporující zdraví“, jejímž vyhlášovatelem je Ministerstvo zdravotnictví ČR a organizátorem Státní zdravotní ústav. „Podpora zdraví a bezpečnosti práce na pracovišti považujeme za jednu z nejdůležitějších aktivit podniku směrem k zaměstnancům. Má pozitivní vliv na jejich pohodu, spokojenost a pracovní výkon“, řekl Stanislav Klanduch, člen Výkonného výboru KEB.

Řada aktivit KEB se také týká oblasti vzdělávání a rozvoje zaměstnanců. Pro své pracovníky KEB organizuje jazyková školení a vzdělávací kurzy ve spolupráci s Evropským sociálním fondem.

Společenská odpovědnost KEB

Pro KEB je odpovědnost vůči svému okolí velmi důležitá, a proto se snaží pomáhat v oblastech, kde to považuje za smysluplné a kde je to v jeho možnostech. Za tímto účelem provozuje rozsáhlý sponzorský program, který je založen na dlouhodobé spolupráci s více jak dvaceti subjekty, které provozují svoji činnost v kladenském regionu. V rámci tohoto programu jsou podporovány projekty v pěti základních oblastech – charita a péče o zdraví, kultura, ekologie, sport a vzdělávání. Od založení Sponzorského programu v r. 2000 podpořilo uskupení projekty více jak 25 mil. Kč. Za dlouhodobou podporu charity získalo v letošním roce KEB „Cenu Slunce“, které uděluje Nadační fond Slunce pro všechny.

Podpora VŠFS v Kladně

Jedním z nejvýznamnějších projektů v oblasti vzdělávání je spolupráce a podpora kladenské pobočky VŠFS. Partnerství KEB a VŠFS bylo zahájeno ve školním roce 2005/2006 a letos tedy oslaví 3. výročí. V tomto školním roce se bude jednat nejen o finanční podporu, ale i aktivní spolupráci, zahrnující odborné přednášky, exkurze studentů v provozu KEB a spolupráce v oblasti hledání nových zaměstnanců.

„Jsem velice rád, že se nám podařilo navázat úspěšnou spolupráci s kvalitní Vysokou školou v našem regionu. Toto partnerství nám poskytuje nejen pozitivní prezentaci našeho uskupení, ale i možnost informovat o našich aktivitách potenciální zaměstnance.“, řekl Milan Prajzler, člen Výkonného výboru KEB.

Humor je kořením života. České přísloví

pomáháme regionu

- podporujeme nemocnici v Mostě a Litvínově, dětský domov a hospic v Mostě, vysoké školy...
- regionu jsme už věnovali 330 milionů korun

www.spoluziti.cz

www.mus.cz

Hnědé uhlí - zdroj tepla a elektřiny